

Sluga Božji
Dobri otac
A n t i Ć

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEGA FRA ANTE ANTIĆA
God. XXXI. (2011.), 1 (149) Cijena 10 kn

Kad sam rekao

Kad sam rekao Isusu:

Tako sam daleko od mjesta gdje me želiš.

Nježno je odgovorio:

U redu je. Važno je da Otac, ti i ja hodamo zajedno.

Kad sam rekao Isusu:

Ne znam tko sam.

Nježno je odgovorio:

U redu je. Ja znam tko si.

Kad sam rekao Isusu:

Moja djela ne odražavaju moje srce.

Nježno je odgovorio:

U redu je. Moja to čine.

Kad sam rekao Isusu:

Misli su mi iskvarene.

Nježno je odgovorio:

U redu je. Posluži se mojima neko vrijeme.

Kad sam rekao Isusu:

Ne znam voljeti.

Nježno je odgovorio:

U redu je. Podučavat će te besplatno.

N. N.

Poštovani čitatelji!

Proteklu 2010. godinu optužili smo da nije bila dobra. Zanimljivo, godina nije bila dobra. Može li godina biti ili ne biti dobra? ... Ni krivu ni dužnu optužili smo proteklu godinu da je bila najgora u proteklih nekoliko desetljeća. Štoviše, u svom je govoru nazivljemo krivcem kao da se radi o živome biću. Zatim nižemo optužbe: 2010. je kriva za zatvaranje mnogih firmi, tvornica, poduzeća, kriva je za urušavanja bankarskih sustava, kriva je za recesiju, kriva je za nove gubitke radnih mjesta i sve veću stopu nezaposlenosti... Godina je kriva? Kako je godina kriva? ... Nisu li krivi oni, (i sebe upitajmo), kojima je godina darovana kao vrijeme u kojem trebaju činiti dobro?!

Točno, u protekloj 2010. godini mnogo se toga dogodilo što nije bilo dobro. A tko bi mogao nabrojiti tolike propuste gdje se nije činilo dobro!? I mnoge želje ostale su neispunjene, mnoga nadanja iznevjerena.

I mi, koji vodimo vicepostulaturu Sluge Božjega Dobrog oca Ante Antića te proces njegova proglašenja blaženim, nismo zadovoljni brojnim događanjima u protekloj godini. Gospodarska kriza odrazila se i na djelatnosti vicepostulature. Rječito to potvrđuje primjer da smo glasilo tiskali početkom ožujka 2010., a uspjeli ga platiti tek u rujnu. Morali smo reducirati neke aktivnosti, odustati od tiskanja već premljenih djela i uvesti štednju.

Ono što se u protekloj godini lijepoga dogodilo bila je vijest da će nam ove godine, 2011., u pohode doći Sveti otac papa Benedikt XVI. Nestrpljivo smo čekali kada će se objaviti datum

njegova pohoda. I kad smo to doznali, nismo krili svoju radost. A kako se i zašto ne radovati da jedan od nasljednika apostola Petra četvrti put pohodi jedan narod! To je velik izraz ljubavi i poštovanja prema tome narodu. To izaziva ponos. Ponosimo se time i još ćemo se više ponositi!

A onda se počelo „govorkati“ i pisati da Sveti otac u Hrvatsku dolazi s darovima. Mnogima je to dalo nasluti da će papa za svoga pohoda Hrvatskoj proglašiti nove blaženike i svece. Te slutnje nisu bile neutemeljene. Znali smo da je nekoliko postupaka za proglašenje blaženim i svetim Božjih ugodnika iz hrvatskoga naroda zaključeno i da se čeka riječ Rima. Naša nadanja bila su usmjerena na Slugu Božjeg, našeg dobrog oca fra Antu Antića. A onda je, u studenome prošle godine, došla vijest iz Generalne postulature Reda manje braće iz Rima da trebamo dalje nastaviti raditi, s novim dokazima u predmetu čuda za daljnji uspješan nastavak procesa proglašenja blaženim Sluge Božjeg oca Antića. No to ne umanjuje istinu da je Antić blažen i svet u društvu mnoštva blaženih i svetih koji su ljubili i Boga i čovjeka pa se sada slavodobitno raduju s Uskrslim Kristom.

Mi se nećemo predati malodušnosti i beznađu. Prihvativi ćemo ovu vijest iz Rima kao kušnju i kao znak da još više molimo i još ozbiljnije prionemo poslu u postupku zanjegovo uzdignuće na čast oltara. Ali dok se to ne dogodi, ništa nas ne sprječava da dobrog o. Antića pretačemo u svoj život, da mu budemo što sličniji, da Boga i svu svoju

braću i sestre predanije - antićevskom ljubavlju ljubimo, da ih njegovim srcem osjećamo, njegovim očima gledamo i rukama dodirujemo.

Gdje ga mi više trebamo: na oltaru ili u svome životu? Zasigurno u svome životu. Tako bi glasio i Antićev odgovor. Uz njegov zagovor kre-nimo! Pokrenimo vlastiti proces pretvara-nja sebe u blažene. To je njegova želja. Što se ona bude brže ostvarila, zacijelo će se brže ostvariti i Božje priznanje i naša želja da ga zovemo hrvatskim blaženikom.

Odlučimo se, utječući se zagovo-ru Sluge Božjega, odvažnije živjeti u duhu njegove dobrote, pa kad se dogodine u ovo doba bude-mo osvrtali na proteklu godi-nu, nećemo optuživati godi-nu, nego ćemo se radovati plodovima vlastite dobrote.

Neka vam svojim sadr-žajem u tome pomogne i no-vi broj glasila vicepostulature „Sluga Božji dobri otac Ante Antić“, koje vam, o 46. obljet-nici njegove blažene smrti, dajemo u ruke.

Vaš urednik

ANTIĆEVO 2011.

*46. obljetnica smrti
Sluge Božjega fra Ante Antića*

*Fra Ante Antić -
čovjek Božje blizine*

**SVETIŠTE
MAJKE BOŽJE LURDSKE
ZAGREB**

Trodnevница:

Utorak, srijeda i četvrtak, 1., 2. i 3. ožujka u 19 sati:
Euharistijsko slavlje predvodi fra Andrija Bilokapić

Petak, 4. ožujka - dan preminuća Sluge Božjega
Euharistijsko slavlje u 19 sati predvodi
mons. Mijo Gorski,
pomoći biskup zagrebački

45. obljetnica smrti Sluge

U crkvi Majke Božje Lurdske u Zagrebu, 4. ožujka 2010. godine, u kripti pokraj groba Sluge Božjeg o. Ante Antića, proslavljena je 45. obljetnica njegove blažene smrti.

Svečano euharistijsko slavlje u 19 sati predvodio je banjalučki biskup monsinjor Franjo Komarica uza sudjelovanje nekoliko svećenika koncelebranata i brojnih vjernika - štovatelja Sluge Božjega.

Ocrtao lik i karizmu fra Ante Antića kao svetog svećenika i redovnika, koji je bližnjemu predano služio u raznim duhovnim i tjelesnim potrebama, a čiji vjerodostojan život privlači uvijek nove duše i srca k mjestu gdje u Gospinoj crkvi počivaju njegovi zemni ostaci, biskup Komarica je u prigodnoj propovijedi pozvao sve vjernike na snažnije, iskrenije i čvršće svjedočenje i življenje vjere „po uzoru na dobrog oca Antića“.

„Sluga Božji Ante Antić dokazano se odlikovao kreposnim životom“ -

istaknuo je u propovijedi biskup Komarica i nastavio: „... s pravom se može reći da je Sluga Božji o. Ante Antić bio revan svećenik i redovnik s dubokim unutarnjim životom. Bio je spremjan na žrtve. Imao je plemenit i ljubavlju ispunjen odnos prema ljudima koji su ga trebali, nesebičan i bez osobnih uskogrudnih interesa. Po njegovu uzoru svatko se treba potpuno staviti na raspolaganje.“ Nastavljajući riječima: „Sile uma i srca koje smo dobili, dobili smo ne samo za sebe, nego i za druge!“ - biskup Komarica istaknuo je kako postoje brojna svjedočanstva o Antićevu karizmatskom djelovanju.

„Doista je bio zaljubljen u Krista, kao i njegov duhovni otac sv. Franjo. Zato se mogao diviti istinskim velikanima Crkve, ne samo svomu duhovnom ocu Franji, nego i velikom Pavlu, svetom arškom župniku Ivanu Mariji Vianneyu i tolikim nebrojenim svećenicima i redovnicima“

-govorio je monsinjor Komarica. Banjalučki biskup podsjetio nas je i na to da se Crkva katolička tada nalazila u Svećeničkoj godini te je u tom kontekstu upozorio na Antićeve poruke koje su i danas itekako aktualne. Poput sv. Pavla i o. Antić je pozitivno

Mons. dr. Franjo Komarica predvoditelj Euharistijskog slavlja

Božjeg o. Ante Antića

Slavlje obljetnice zaključeno pohodom grobu Sluge Božjega i molitvom za njegovo proglašenje blaženim

vao: „Nasljedujte mene kao što ja nasljeđujem Krista!“

„Ima li i danas Kristovih, Pavlovih ili Antinih nasljedovatelja?“ - zapitao se biskup, odmah nadodavši: „Ako želi biti vjerodostojna, a to joj je zadaća, Kristova se Crkva mora uvijek i posvuda zala-gati za Božja prava, Božju čast, Božje dostojanstvo, a onda, dakako, i za duhovno dobro i duhovni napredak čovjeka pojedinca i svih ljudi u svom okružju.“

Biskup Komarica svjedočio je i o nedavnim teškim i dramatičnim ratnim godinama u njegovoj biskupiji te o nemjerljivoj žrtvi – pa i do vlastite mučeničke smrti – svećenika, redovnika i redovnica koji su hrabrim pozivanjem na ljubav, na mir, na opruštanje i milosrđe postali lučonošama istine, pravde, nenasilja i djelotvorne ljubavi.

Na kraju euharistijskoga slavlja, koje je pjesmom uzveličao zbor „Dobri o. Antić“, vjernici su se okupili kraj groba

Sluge Božjega, gdje su molili molitvu za njegovo proglašenje blaženim.

Proslavi ovogodišnjeg Antićeva prethodila je trodnevna duhovna priprava euharistijskim slavljima koja su predvodili i propovijedali bibličar dr. fra Darko Tepert, učitelj duhovnosti franjevačkih bogoslova Hrvatske provincije sv. Cirila i Metoda fra Rozo Brkić i vicepo-

stulator fra Ante Babić. Sva trojica predvoditelja trodnevnice nastojali su u svojim promišljanjima prikazati lik svećenika kako ga je doživljavao Sluga Božji fra Ante Antić, držeći se pritom njegovih riječi zapisanih u pismima svećenicima: „Svetim životom proslavi, časti svoju svećeničku službu! Neka u tebi uvijek dominira velika misao - *Svećenik sam Kristov.*“

Svako sučeljavanje s likom Dobrog o. Antića, pa tako i ovo o obljetnici njegove smrti, vođeno je namjerom da potakne vjernike na razmišljanje i propitanje: *Zašto i ja ne bih mogao biti dobar poput njega?; Zašto i ja ne bih mogao ljubiti Boga i čovjeka slično njemu?*

Biti svet nije privilegij Bogu posvećenih osoba. Crkva svu svoju djecu, sve koji su kršteni, pozivlje na svjedočanski život vjere – u jednu riječ na svet život.

Priredio: V. Fab

Nacionalno hodočašće u Svećeničkoj godini

Sveti otac, papa Benedikt XVI., na svetkovinu Presvetog Srca Isusova, 19. lipnja 2009. godine, proglašio je Svećeničku godinu, i to prigodom 150. obljetnice smrti sv. Ivana Marije Vianneya, arškoga župnika i zaštitnika svih župnika.

Svećenici i vjernički puk u Crkvi Hrvata obilježili su Svećeničku godinu brojnim zborovanjima, priredbama i crkvenim slavlјima. Slavljenje Svećeničke godine bio je svojevrstan poziv ponajprije svećenicima, a onda i vjernicima na duboku zahvalnost Gospodinu Bogu za sve svećenike koji danas djeluju u Domovini i inozemstvu, za one koji zbog starosti ili bolesti nisu više u aktivnoj pastoralnoj službi, kao i za one koji su se preselili u vječnost, potrošivši svoj život u predanom služenju Bogu i Crkvi.

Glavni događaj zahvalnog slavljenja Svećeničke godine za svećenike koji djeluju u hrvatskom narodu dogodio se 15. travnja prošle godine. Tog su dana više od 600 svećenika i 21 biskup hodočastili na grobove bl. Alojzija Stepinca i Sl. Božjega fra Ante Antića.

Proglašavajući proteklu godinu Svećeničkom, Sveti otac htio je svećenicima pred oči staviti iznimani i uzoran lik svetog župnika arškog. A naši biskupi s istom nakanom za ovu prigodu, iz naše viestoljetne vjernosti Bogu i Crkvi, izabrali su dva bliska nam i znakovita svetačka lika: bl. Alojzija Stepinca i Slugu Božjega fra Ante Antića. Hodočasteći na njihove grobove, svećenici su dobili priliku da pogledom u njihove uspjele svećeničke živote preispitaju svoje živote i upitaju se: kakav sam ja svećenik? Doista, obojica ovih Božjih ugodnika mogu svećenicima poslužiti kao prava zrcala vjernosti i predanog služenja Bogu i ljudima.

Bl. Alojzije Stepinac svjetli je lik svećenika i crkvenog nadpastira iz bliske nam povijesti. Kao zagrebački nadbiskup neustrašivo je ustao u obranu dostojanstva sva-

Uzoriti kardinal mons. dr. Josip Bozanić kod groba Sl. Božjega fra Ante Antića predvodi molitvu za njegovo proglašenje blaženim

Pohod hrvatskih biskupa i svećenika na grob Sl. B. fra Ante Antića započeo je svećanim moljenjem Večernje

koga čovjeka te je pod cijenu mučeništva čuvaо vjernost Bogu i Petrovu nasljedniku u Rimu. Bio je stup vjere i čvrsti oslonac svojim svećenicima, kao i svem Božjem narodu, pritisnutom nedaćama rata i poratnog totalitarnog komunističkog režima. A iz života Sluge Božjeg o. fra Ante Antića istaknut ćemo, zbog Svećeničke godine, samo njegovo neumorno isповједanje, posebno njegovo isповједanje i duhovno vodstvo svećenika. Baš tim svojim predanim i strpljivim služenjem Bogu u sakramenu tu pomirenja svjedočio je Božju ljubav prema čovjeku i svoje posvemašnje predanje u službi Crkvi.

Cjelovitiju sliku o njima možemo dobiti čitajući njihove životopise. V.P.

Govor o. provincijala fra Željka Tolića u prigodi nacionalnoga hodočašća svećenika na grob Sluge Božjega fra Ante Antića, 15. 04. 2010.

Uzoriti gospodine kardinale. Apostolski nuncije, predsjedniče Biskupske konferencije, preuzvišeni oci nadbiskupi i biskupi, mnogo poštovani oci provincijali, draga braćo svećenici: dijecezanski i redovnički!

Uzvisujući svetačku slavu, *Rimski misal* u Predslavlju svetaca, I. (*Slava svetaca*), veli da nam je život svetaca primjer, njihov zagovor pomoći, zajedništvo s njima izvor pravoga bratstva, i da nam mnogovrsno svjedočenje Svetih pomaže u životnoj borbi dok i mi, zajedno s njima, ne postignemo neuveli vijenac slave, po Kristu našem Gospodinu.

Današnjim svećeničkim hodočašćem približavamo se kraju Svećeničke godine koju je Sveti Otac, Benedikt XVI., *Urbi et Orbi* proglašio prošle godine na svetkovinu Presvetog Srca Isusova, u prigodi 150. obljetnice blažene smrti sv. Ivana Marije Vianneya († 1859.). Tijekom svećeničke godine imali smo milosnu prigodu upoznatise s jednostavnim i svetim svećenikom iz Arsa i u njemu prepoznati vlastitu krv u svo-

me svakodnevnom djelu spasenja na zemlji. Sveci su cvijeće našega polja, oni su ljudi u kojima gori naša vatra. Brojni životopisi o arškome župniku govore nam da on do svetačke aureole nije došao preko noći, nego do kraja potrošenim životom za svoga bližnjega; ne preko neke veze i prijatelja, nego preko klecali u kapeli; ne preko novina, nego preko psalama; i ne preko ispraznih i suvišnih riječi, nego preko molitve koja bijaše njegov život i ljubav koja bijaše njegovo svećeničko zvanje. U srcu Crkve, njegovo je zvanje bilo ljubav. Osnovni priručnik kojim se stalno služio bilo je Evanelje Gosподina našega Isusa Krista iz kojeg je učio i naučio Kristovim očima gledati, njegovim duhom razumjeti, njegovom voljom htjeti i njegovim srcem osjećati. A svetost se upravo u tome i sastoji! I on ju je postigao.

I „katolička baština hrvatskoga naroda“ – piše uzoriti kardinal Josip Bozanić u predgovoru knjige *Sluga Božji fra Ante Antić, Svećenik sam Kristov – pisma svećenicima*, (Zagreb, 2010., str. ▶

9) – „obilježena je svjetlim uzorima svećenika, koji su gorljivim služenjem dali pečat svom vremenu.“

Danas smo mi svećenici, sa sva četiri vjetra, na čelu i u zajedništvu s našim biskupima, došli u Zagreb. Došli smo *ad limina sanctorum* (na pragove svetaca): prije podne u katedralu, kod blaženog Alojzija Stepinca, koji „kao najsvjetlijii lik“ – da se ponovno poslužim tekstrom uzoritog kardinala – „svojemu narodu pruža kompas da bi se znao orijentirati (Isto, str. 9), a sad ovo svetište Gospodnje, posvećeno Majci Božjoj Lurdskoj, u kojem se nalazi grob Sluge Božjeg o. Ante Antića (1893. - 1965.), koji se odlikovao „pastoralnim žarom i kreposnim životom, ljubavlju prema Isusu Kristu i njegovoj Presvetoj Majci te vjernošću Katoličkoj crkvi i franjevačkoj karizmi. Gotovo sav svoj život posvetio je odgoju redovničkoga pomlatka, kao magistar novaka i duhovnik bogoslova. Bio je duhovni savjetnik brojnih svećenika... U svećeničkom služenju posebno se odlikovao isповijedanjem, koje je vršio u dubokoj vjeri da Krist – posrednik između Boga i ljudi – preko svećenika posvećuje ljudi i privodi ih Božjemu milosrđu.“ (Isto, str. 9)

Kad je sv. Franjo napisao današnje Pravilo i predao ga braći na opsluživanje, počeo se sve češće zavlačiti u molitvu i razmišljanje. Posvećivao je sebe, ali je očinski brižno mislio i na braću. Iz usamljenih gudura Fonte Colomba, Greccia i Rivotorta, poput ranjena galeba, ne prestano je puštao krikove, slao im pozive i poticao ih da ustraju u odricanju i pokori, da ne trče za zemaljskim, nego da teže za nebeskim, jer – ponavlja je – dosta je znati *Krista raspetoga*.

Sličnu metodologiju rabio je i otac Ante Antić. Uvijek žedan i gladan Boga i njegove milosti, sve svoje slobodno vrijeme posvećivao je Bogu u dubokoj molitvi, radu oko svog osobnog posvećenja i posvećenja najrazličitijih staleža Crkve i društva. Time je postao karizmatički isповједnik i duhovni vođa, ne samo bogoslova, nego i drugih redovnika i redovnica, mnogih svećenika i obitelji, a posebno prosvjetnih radnika. Njegova pisma jasno nam daju do znanja da se je s Bogom trajno družio i milošću njegovom surađivao i da je njegova teologija klečeća teologija, izmoljena i dosegnuta isključivo na klecalu u njegovoj redovničkoj sobi ili pred Presvetim u samostanskoj kapelici.

Dr. fra Željko Tolić, provincial

Draga braćo svećenici! Velike stvari, Bogu ugodne i mile, za nas svećenike, događaju se samo kroz suradnju s Bogom i njegovom svetom milošću, na klecalu ili pred Presvetim. Sv. Ivan Marija Vianney – župnik arški, bl. Alojzije Stepinac – nadbiskup zagrebački i Sluga Božji o. Ante Antić – isповједnik karizmatski, to nam mnogovrsno svjedoče. U potpunosti su pripadali Bogu, kao što zvijezde pripadaju nebu. Zato su postali našim putokazima i učiteljima. I učenik ne može izabrati drugi put, osim onoga kojim je prošao njegov Učitelj.

Draga braćo, mi svećenici smo Božji; i to je velika Božja milost. No iako smo svećenici, ni smo tajni savjetnici dragoga Boga. Mi nismo kler koji sve bolje zna od drugih, „kler“ – izabranо društvo pametnih. Mi smo grešne sluge koje služe jednomu gospodaru, koji je nedokučivi Bog, koji stanuje u nedostupnu svjetlu, čiji su putovi neistraživi i sudovi nedokučivi. I stajati u njegovoј blizini, biti u njegovoј službi, dijeliti njegove tajne i izricati njegovu riječ; biti Božji i Bogu pripadati... ne može se bez poniznosti i jednostavnosti velike, bez molitve i klečanja, bez lica prema Bogu uvijek okrenuta; ne može se to bez česte sakramentalne ispovjedi i srca trajno obraćena.

Kad je neki novinar jednom prigodom upitao Majku Tereziju: *Što bi trebalo promijeniti u Crkvi?* – odgovorila je: *Trebamo se, gospodine, promijeniti vi i ja!* Drugim riječima, iz dana u dan, svećenik se treba kretati cestom koja od dobrega vodi prema boljem i sa psalmistom

moliti: *Faciem tuam, Domine, requiram* – Lice tvoje, Gospodine, ja tražim (Ps 27,8), mora postajati bolji, zauzetiji, odgovorniji, savjesniji... iz dana u dan se treba suočavati slici Sina Božjeg i – poput Ivana Marije, Alojzija i fra Ante – Kristovim očima gledati, njegovim duhom razumijevati, njegovom voljom htjeti i njegovim srcem osjećati. Ako Boga razumijemo, razumjet ćemo da nam Bog dolazi bez oružja, jer nas ne želi izvana osvojiti, nego svojom riječi i sakramentima iznutra obnoviti. Ako Boga razumijemo, onda ćemo razumjeti da se ne može sjediti na dvije stolice i da nije moguće uspjeti s filozofijom: *danas ću još polovično, a od sutra ću početi savršeno.* Ako Boga doista razumijemo, onda ćemo jasno razumjeti da se vjeru, crkvene dogme i predaje, biskupske smjernice i redovničke odredbe, zavjete i celi-bat, svećeničku dužnost i crkvenu pobožnosti... – ukratko: sve što se može i gdje god se to može – prilagođavati sebi, nego se *gospodine, vi i ja trebamo promijeniti!* To bi trebala biti naša svećenička etika, naš kodeks i naša trajna obveza: ona božićna i ova uskrsno-vazmena, i jutarnja i večernja, i svakodnevna!

I na kraju, jer smo kao svećenici na svetost pozvani, jer smo pozvani biti onaj *oblak svjedoka* iz poslanice Hebrejima (Heb 12, 1) koji svojom svećeničkom vjerom i pozivom, svojim stavom i primjerom nagovješta slavu budućega vijeka, dopustite mi izraziti završnu misao. Možda je to želja, možda uvjerenje. Nisam siguran, sami prosudite...

Volim svećeništvo koje se više boji neprektnih da ne sagriješe, nego pokretnih s grijehom.

Volim svećeništvo koje više govori o Bogu i njegovoj milosti, nego o *Zavodniku svećega svijeta* i njegovoj lukavosti; o nebu - nego o paklu, o snazi Božje milosti - nego o grijehu učinjenu iz slabosti; koje više govori o ljubavi Očevoj - nego o slovu zakona, o Kristu - nego o svijetu, o solidarnosti s gladnjima - nego o suradnji s bogatima; koje više govori o dobru - nego o zлу, o dopuštenom - nego o zabranjenom, o danas - nego o tjeskobnom sutra, o onom što je ispred nas - nego o onom što jeiza nas.

Volim svećeništvo koje se umara da svima donese Boga; svećeništvo za koje nitko nije

otpisan i kojemu nitko nije privilegiran; svećeništvu u čijem je stadu 99 ovaca, a ono se trudi i trsi da pronađe i spasi onu zadnju, zatalu, izgubljenu.

Volim svećeništvo koje se trsi biti uvjerljivo nego brojnije, otvorene svjetlu uskrsla Gospodina nego snazi nekog zemaljskog moćnika, autentičnije - nego čašćenije, svačije nego ničije.

Volim svećeništvo koje je više majka svakome - nego kraljica nikome, koje je više odvjetnik - nego sudac, više učitelj - nego policajac.

Volim svećeništvo koje u duhu Isusovu i duhu njegove Majke Marije radije veli: *Bacite ponovno mreže, Ustani i hodi, Ja sam s vama, Neka mi bude po tvojoj riječi...* nego kad kaže: *Čekaj, pazi, odreci se i trapi se!*

Volim svećeništvo koje zna biti blago prema svakoj slabosti i jako protiv svakog licemjerja; svećenstvo koje se trudi imati ljubav u srcu, a ne sigurnost u pretincu; svećenstvo u kojem uvijek postoji ugrijano ognjište za zime i osamljene, uvijek topao kruh za gladne, majčinska briga za potrebne, utješna riječ za slomljene; svećeništvo u kojem su uvijek otvorena vrata umornom putniku koji traži istinu koju još nije našao!

Volim svećeništvo u kojem ne manjka klečeće teologije, svećeništvo koje se zna skrušiti i moliti: *Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam – Smiluj mi se, Bože, po velikom milosrđu svome.* Nemam ti što žrtvovati. Sve što bih ti dao ne treba ti. Zato ti prinosim srce – srce raskajano i ponizno. Ne prezri ga, ne odbaci ga. Primi ga, Bože, jer ti ljubiš srce iskreno. Sve što je u meni porušeno, ti obnovi i sagradi na slavu svoju, a na spasenje moje. Volim takvo svećeništvo jer je ono svećeništvo sv. Ivana Marije Vianneya, svećeništvo bl. Alojzija Stepinca i Sluge Božjeg o. Ante Antića. Takvo svećeništvo volim i za takvo se svećeništvo molim!

Draga braćo u Svetištu Gospodnjem! Njihovo svećeništvo bilo nam putokaz, njihov život primjer, njihov zagovor pomoći i naše zajedništvo s njima bilo izvor i snaga našega svećeničkoga bratstva i zajedništva! Sada i dovjeka! Budi tako!

Jesu li nam potrebni svećenici?

U lipnju prošle godine na svetkovinu Presvetog Srca Isusova zaključena je Svećenička godina. U vremenu od njezina početka na istu svetkovinu u lipnju 2009. godine, pa do završetka mnogo se govorilo, raspravljalo, hodočastilo, održavali su se razni susreti, ponajprije molitveni, na teme: svećenik i svećeništvo. Vas, dragi čitatelji glasila Sl. Božjega i štovatelji dobrog fra Ante Antića, koji je s ponosom cijeli život isticao i svećenike podsjećao „Svećenik sam Kristov“, pozivljemo da spomoću razmišljanja koje slijedi učinimo osvrt na proteklu Svećeničku godinu. Krenimo pitanjem: Jesu li nam potrebni svećenici?

**“Žetva je velika, a radnika malo.
Molite, dakle, Gospodara žetve, da
radnika pošalje u žetvu svoju!”**

Lk 10, 2-3

Ovaj Isusov poziv hitna je potreba i molitva današnjice.

„Žetva je velika, ali radnika je malo!“ Ako je ikad ova Isusova riječ imala

svoje obistinjenje, onda je to upravo danas. Svjedoci smo da Isusova njiva (Crkva) obuhvaća cijeli svijet. Radosna vijest da Bog jest, da postoji, da ljubi čovjeka i da ga želi učiniti sretnim u svojme kraljevstvu, treba biti propovijedana cijelomu svijetu i svim narodima. To vrijedi za sve Isusove učenike i za sve kršćane u svako doba. To posebno vrijedi za one koje je Isus pozvao u svećeničku službu. Oni su oni glasnici koje Gospodin šalje „u sve gradove i sela kamo je sam kanio doći“.

Crkva našega vremena priznaje istinitost ovih Isusovih riječi, priznaje da ima potrebu za novim radnicima na Kristovoj njivi i govori o tome kao o svojoj velikoj brizi.

I svijet u kojem živimo izražava svoje potrebe. Svijet vapi za stručnjacima na tehničkom i gospodarskom području. Još postoje oni koji misle da će više napretka u znanosti i tehnici oslobođiti čovjeka od mukotrpnog rada, nevolja i dovesti ga sreći. Ali ima i onih, koji nisu prihvatali Krista, ali priznaju istinitost njegove riječi da: „Čovjek ne živi samo o kruhu...“ (Mt 4,4). Nije li to i svojevrsno priznanje da trebamo ljudе, da trebamo svećenike na propovjedaonici i za olтарom koji će činiti da Božja ljubav, izrečena u njegovoј riječi i kruhu koji se lomi, postaje hranom za izrastanje čovjeka u potpuno i sretno biće kakvим ga je Bog zamislio.

Otkrivamo tajne beskrajnog svemira. Osluškujemo glasove i znakove iz svemirskih daljina kako bismo doznali ima li još igdje sličnih bića kao što je čovjek. Ma koliko mi bili znatiželjni, ma koliko nas ta istraživanja radovala, mo-

žemo se s pravom pitati: koliko će naši, nezaposleni, gladni, osamljeni, nevoljni, bolesni i umirući biti sretni zbog tih glasova i znakova što ih iz zvjezdanih prostorijalstava lovimo modernom tehnikom. Hoće li ikada ti znakovi i glasovi doprijeti do njihova srca i ispuniti ga mirom i radošću? Ono što ovi ljudi očekuju jesu glasovi i znaci ljubavi, ljudske i Božje blizine?

I što će nam vrijediti napredak na svim područjima ljudskog života, ako nad našim svijetom i našom budućnošću budu stajali znaci uništenja i beznađa; ako ne pridobijemo Božje milosrđe i ljubav; ako zatvorimo vrata Bogu; ako samo trbuh bude pun hrane i glava znanja, a čovjekovo srce ostane prazno? Ni najblještavije neonske svjetiljke neće biti dovoljne ako mrak zamrači nutrinu čovjeka. Neće nas spasiti ni široke ulice ni čvrsti mostovi ako naši putovi i čežnje završe u slijepoj ulici očaja. Iz dana u dan povećava se životni standard i blagostanje, ali, nažalost, raste i broj djece kojima vlastiti roditelji brutalno uskraćuju pravo na život. Raste i broj mlađih koji ne vide nikakva smisla u životu te razočarani i očajni bijegom iz života izriču sebi i životu: „Ne!“ Nije li to znak da hodimo nekim krivim putovima i da nam trebaju pravi putokazatelji – svećenici?

Gotovo svakodnevno hvalimo se revolucionarnim novitetima pro-

Fra Ante Antić, zoran i uzoran primjer svećeničke osobnosti i duhovnosti

metne tehnike: na zemlji, u vodi, u zraku. Usprkos tomu i svakovrsnoj lako dostupnoj telekomunikaciji, ljudi jednako ostaju usamljeni, otuđeni, odvojeni jedni od drugih. Zar se je onda čuditi da u crnim novinskim kronikama često može-

mo pročitati kako se u nekom zatvorenom stanu nakon dva-tri dana, pa i tjedna ili mjeseca uz pomoć vatrogasaca i policije našlo mrtvoga stanara.

Osiguravajuće kuće nude nam svakojake usluge osiguranja. Možemo osigurati život, kuću, auto, brod, poduzeće, vinograd, usjeve, umjetni-

...da trebamo ljudе, da trebamo svećenike na propovjedaonici i za oltarom koji će činiti da Božja ljubav, izrečena u njegovoj riječi i kruhu koji se lomi, postaje hranom za izrastanje čovjeka u potpuno i sretno biće kakvim ga je Bog za mislio ...

ne. Gotovo sve možemo osigurati. No time se nije smanjila nesigurnost i tješkoba kod ljudi. Štoviše, raste broj onih koji utjehu traže u alkoholu i drogi te pomoći kod psihologa i psihiyatra.

Nikad se škola nije tako hvalila i tražila kao danas. U školu se polazi već sa šest godina. Rijetki je napuštaju sa sedamnaest-osamnaest godina. A mnogi nastave svoju izobrazbu na višim školama i sveučilištima. Na tom putu izobrazbe prate nas brda knjiga i stručnih časopisa. No to ništa nije smanjilo čovjekovo neznanje i nesigurnost o onome bitnom, o životnome smislu, o putovima Božjim po kojima on želi ići s nama. U doba moćnih računala pravimo greške

u svojem računu: ne znamo pred svoje ništice staviti broj jedan koji tek tada daje vrijednost i težinu tim ništicama.

Ne zatvara li tako čovjek vrata Bogu i ne zaboravlja li svoga Stvoritelja?! Ne gubi li tako i strahopštovanje pred stvorenjem?! To nije samo potiskivanje Boga iz života, nego i ubijanje Boga. A kad se to dogodi, onda su otvorena vrata i ubijanju čovjeka. Nad svim logorima smrti nikada nije stajao križ Božje ljubavi, nego znakovi mržnje spram Boga, spram ljubavi i pravednosti.

Očito je da čovjek i svijet trebaju svećenika, trebaju nove Sluge Božje kao što je bio fra Ante Antić, koji je sav svoj život predao Bogu i molitvom unosio u Božje svjetlo, da bi taj od Boga osvijetljen život okrenuo i ponudio ljudima koji traže i trebaju Boga. Dakle, trebamo svećenika, trebamo mnogo dobrih svećenika! Oni su po svojoj svećeničkoj službi mostograditelji između čovjeka i Boga, između čovjeka i čovjeka, između naroda i naroda. Tko će graditi te mostove ako nestane svećenika? Neće biti novih, a urušit će se stari. Ako ne bude svećenika koji će propovijedati i živjeti Božju ljubav u ovome svijetu, onda čovjeku zarobljenom hladnim betonom i čelikom prijeti hladno doba.

Ne preostaje nam ništa, nego poslušati glas Dobrog Pastira i moliti da pošalje prave radnike u svoju žetvu. Utećimo se i zagovoru Sluge Božjeg, dobrog oca fra Ante Antića, da Gospodin svoje radnike obdari ljubavlju prema Božjem pozivu, ljubavlju prema njegovoj žitnoj njivi i da u njegovu žetvu nesebičnost, strpljivost i radost zadovoljnih, sretnih i uspješnih žeteoca.

Svećenik – u molitvi čvrsto oslonjen na Boga postaje čvrsti oslonac onima koji traže i trebaju Boga

P.A.B. i A.G.

Svećenik

Gospodine, tko je svećenik?

Za mnoge samotni egoist.

Za neke beznadni neženja, birokrat religije.

Neki kažu da je on Božji dar: da je onaj koji ljubi više nego drugi.

Neki ga blagoslivljuju.

Drugi ga, naprotiv, žale.

Uglavnom ga ne poznaju.

Gotovo nitko ne zna tko je svećenik.

Gospodine, znam li ja to?

Mnogi još uvijek ne znaju da ih svećenik može izdati,

da ne bi trebalo imati u nj povjerenja samo zato

što je on svećenik.

Mnogi misle da ne može postojati svećenik uistinu čist.

Gospodine, vjerujem li to bar ja?

Biti svećenik do jučer je moglo biti povlastica ili obično uhljebljenje.

Danas je to samo obveza i avantura.

Danas se ne shvaća svećenik bez svoga naroda,

bez svoje zajednice, bez svoga posla.

Ne shvaća se svećenik bez ljubavi prema zemlji,

bez prijatelja, ne shvaća se svećenik koji

ne bi bio čovjek među ljudima.

Ali, Gospodine, u jednoj zajednici svi misle jednakom.

Zato je tako teško ustrajati u tome da se bude svećenik.

Siromašni se ljute ako se druži s bogatima: nazivaju ga kapitalistom.

Bogati se uzbuduju ako slijedi Evandelje te se

posvećuje siromašnima: zovu ga komunistom.

Vjernici su u strahu za njegov život ako za bližnjega

katkada žrtvuje sve, pa i sat svoje molitve.

Svetovnjaci ga žale kada ga vide gdje kleći

pred svetohraništem.

Ako njegov celibat obiluje veseljem i slobodom te se ne osjeća

osamljenijim od svojih oženjenih prijatelja, sumnjaju u njegovu vjernost.

Ako se zatvara u svoju samoću i razborito podiže ogradu

oko svoje čistoće,

optužuju ga da je dezertirao među anđele.

Ako se oblači siromaški, nazivaju ga demagogom.

Ako se obuče dobro, zovu ga buržujem.

Ako je pastir, optužuju ga s teološke nepreciznosti.

Ako je intelektualac, reći će da mu nedostaje proročka dimenzija.

Ako je sretan, ako ljubi život, ako vjeruje u ljubav, onda je „laik“,

a ne „crkvena osoba“.

Ako živi u strogim okvirima starog asketizma,
neki će reći da je „samostanac“, a ne
„angažirani svećenik“ dvadesetog stoljeća.

Ako ne osuđuje revoluciju,
ako izlazi na ulice te s ostalim ljudima vapije za pravdom,
kompromitira blaženstvo „mirotvoraca“.

Ako propovijeda mir i nenasilje, izdaje Krista potlačenih
koji „je došao da doneše mač, a ne mir“,
razdražuje gnjev siromaha i onih s periferije koji su
izgubili svaku nadu u strpljivost.

Ako sluša svoju Crkvu, prigovaraju mu da je ukalupljen u sustav.
Ako u jadu pobune otvori nove putove mnogim stvarima u koje
sam ne vjeruje, proglašit će ga...

Gospodine, koga da on posluša? Jedne ili druge?
Sve? Ili nikoga?

Hoće li poslušati one koji se nastavlju skandalizirati
nad Ivanom Krstiteljem jer je živio u pustinji, polugol i neishranjen,
ili one koji se ne prestaju sablažnjavati nad sinom čovječjim
jer je sjedao za objed i zaustavljao se da razgovara s
grešnicima i prostitutkama?

Možda je jedini i autentični prostor svećenika da ne bude
Znak protivljenja?

Ali Gospodine, ako bude tako,
kompromisi i diplomacija nikada neće dovesti do sablazni Križa.
Niti do nostalгије, a još manje do čežnje za Uskršnjućem.

Juan Arias

„O, svećeniče, ti ne smiješ zaboraviti da pravu sreću
ne ćeš naći nigdje, nego u vjernom služenju Bogu!
(...) Svećenik je Božji čovjek i divnim biljegom kojim
je obilježen i vlašću koja mu je povjerena. Takva je,
naime, njegova vlast, da joj nema ravne ni u anđela
pa ni u Majke Božje. Pokazuješ li se dostoјnjim tolike
vlasti, tolikog i takvog biljega? Očituješ li svojim
rijećima i djelima da si čovjek Božji?“

Fra Ante Antić, AS I/34

Križ – u Antićevoj školi duhovnosti

Zatim reče svima: „Ako tko hoće ići za mnom, neka se odreće samog sebe, neka svaki dan uzme križ svoj i neka me slijedi.“

Lk 9,23

„Posebno ljubi križ. Uvijek ga gledaj u perspektivi uskrsnuća, u perspektivi konačne, vječne pobjede, u perspektivi savršene kreposti, jedinstva s Bogom i postignuća vječnog života.“

Fra Ante Antić,
AP I/17,100

Isus je tim riječima jasno poka-zao svima onima koji ga želete istinski slijediti koji je uvjet da to ostvare: sebe ostaviti, uzeti križ i ići za njim. Slijediti Krista znači ići putem križa. Križ ovdje simbolizira žrtvu koja se nosi, podnosi, prinosi i daruje kao izraz ljubavi prema nekome tko takav izraz ljubavi zасlužuje. Nema drugoga tko bi to mogao biti osim našega Dobrog Nebeskog Oca, koji je upravo Isusovu žrtvu na križu izabrao kao svoj najsnažniji izraz ljubavi prema nama. Na takvu zahvalnu ljubav prema Bogu pozvan je svaki kršćanin, a posebno oni koji se Bogu želete darovati u svećeničkom i redovničkom pozivu. Sluga Božji o. Ante Antić, koji je Isusov poziv i savjet da ga naslijedujemo nošenjem križa, prihvatio i vršio ga svim žarom svo- ga srca i svoje duše, bio je upravo po tom križu obdaren Božjom blizi-nom. Iz tog iskustva Božje blizine, iz svoje škole duhovnosti, mogao je onda one koji su mu se povjerili da ih duhovno vodi savjetovati: “Svucite

sa sebe sebe i obucite Isusa.“ AP, II/32,1. „Ijubiti samo svetu volju Božju i zagrliti križ u ljubavi i pre-danju – eto vam vrhunca savršenosti i svetosti.“ AP, II/34,7.

Sluzi Božjemu fra Anti Antiću bilo je sasvim jasno da slijediti Krista siromašna i poslušna ne ide bez žrtava, trpljenja i križa. Križ jače od ičeg drugog otkriva nutarnju bit žrtve. Žrtva je u svojoj biti čin ljubavi. Fra Ante Antić bio je zaljubljenik u Krista Raspetoga do zadnjega svoga daha. Pred kraj svoga života piše: „Želio bih da više ne živim ja, nego Isus moj u meni. Molim ga da me odcijepi od mene, od stvorenja, od svega što on nije i da moj život bude njega ljubiti, za nje- ga se žrtvovati, trpjeti, Njemu pri-padati, njegovu svetu volju vršiti.“ (N. Faranetić, Svjetlo u tami, Split, 1969. str. 63)

Križ bolesti, trpljenja i kušnji fra Anti Antiću nije bio nepoznat i stran. On je bio stalni i sastavni dio njegove življene svakodnevice. Po-

sjedovao je veliko iskustvo nošenja križa. Zato je znao što može tražiti od onih koji su bili pritisnuti križem bolesti i što im savjetovati. Svima je pristupao blago-

šću Srca Isusova i suošjećanjem milosrdnog Samaritanca. Njegovu raspoloživost za najmanju Isusovu braću ispunjavao je i nosio duh Isusovih blaženstava. Oni sretnici koji su imali sreću biti u njegovoj školi duhovnosti brzo su od njega naučili da trpljenje, kušnje, bolesti, neuспјеси, nerazumijevanja nisu nesreće, nego prave prilike da se Isusu pruži dokaz ljubavi i da se ispunji volja Božja. Tako križ prestaje biti teret. A glavni izvor snage za nošenje križa, za Dobrog fra Antu Antića, svakako je euharistija.

Euharistijsko slavlje je središte kršćanskoga života. Tu Isus – žrtva pozivlje svoje na žrtvu. Ljubav čezne za ljubavlju. Dar za uzdarjem. Zato Sluga Božji potiče: „*Moraš postati hostija koja se neprestano žrtvuje, janje koje se neprestano predaje na klanje. Prikazuj se kao žrtva klanjanja, zadovoljštine, prošnje, zahvaljivanja i ljubavi... Utjelovi u sebi Kristovu žrtvu.*“ (Iz pisma jednoj redovnici.)

Križ kojeg je posebno štovao Sluga Božji fra Ante Antić, čuva se u njegovoj sobi u samostanu M. B. Lurdske u Zagrebu

Prihvatići križ, sagnuti se, nositi ga i tako slijediti Krista - to je dar Božje ljubavi. Iako križ pritiče krhkama ljudska ramena, on čovjeka ne sputava, nego ga oslobađa, otvara mu nove horizonte, a u istini Isusove golgotske pobjede obdaruje ga krilima nade u vlastitu pobjedu i ispunja ga mirom i predokusom uskrnsne radosti i sreće. Sve to potvrđuju oni koji su bili polaznici Antićeve škole duhovnosti – škole križa. I nama može biti privlačna zato što ne odiše melankolijom, nego povjerenjem u Boga te vredrinom i radošću onih koji mu poput mnogih Božjih ugodnika žele pripadati ili mu potpuno pripadaju.

Križ, žrtva i ljubav

*Jednog je dana Isus rekao svojim učenicima, svima koji su ga slušali:
"Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima svoj Križ, i neka ide za mnom."*
(Lk 9, 23)

Križ u Isusovu rječniku, to nisu samo dvije unakrsne grede koje osuđenici na raspeće nose na ramenima do stratišta. Križ - to sam često ja sam sebi. Križ - to su često meni drugi, ali i ja drugima.

Križ - to su opće neprilike života: u mom domu, u društvu, u svijetu... Ponijeti svoj križ, to znači: ni pod koju cijenu ne odustati da se uvijek iskažem kao čovjek. Pa koštalo koliko koštalo.

Ponijeti svoj križ, to po sv. Pavlu znači: "Nosite breme jedan drugoga i tako ćete ispuniti zakon Kristov." (Gal 6,2)

Ponijeti svoj križ to znači priteći svojemu bližnjemu - često su nam to naj-

bliži - da jedni drugima olakšamo križ života.

Ponijeti svoj križ to znači ne tovariti sebe na drugoga kao breme i teret njegova života.

Nije lako biti čovjek, nije lako uvijek biti čovjek.

Nije lako nikada ne biti nečovjek.

A između toga "biti čovjek i biti nečovjek" - kolike li su nijanse!

Isus, evo, stupa na čelu povorke svih koji od njega uče:

NOSITI SVOJ I TUĐI KRIŽ ŽIVOT.

U kršćanstvu križ - nekoć sramotno vješalo - postaje posvećenim znakom. To je znak žrtve Isusove ljubavi - znak samog Isusa Krista. Isusova jedinstvena smrt, po Svetom pismu, bila je smrt iz ljubavi. Stoga je križ simbol jedinstvene ljubavi prema Bogu i prema čovjeku. Pred raspelom svaki se Isusov vjernik doživljava sa svetim Pavlom: "Ljubio me je i sebe je predao za mene." (Gal 2,20) Na ovome svijetu nema ljubavi bez žrtve. Gdje je istinita ljubav, ona ne zna za žrtve. Žrtvuje se ljubeći i ljubi žrtvujući se. Ljubav je uvijek prema drugome, za drugoga. Sebična ljubav i nije ljubav, nego egoizam. Hrvatski se to zove sebeljublje ili kako bi stari rekli, sebeznalost.

Za Isusovu odjeću vojnici su pod križem bacili kocku. Što smo sve mi u stanju staviti na kocku? Postoji li još koja vrijednost koja u povijesti svijeta nije obezvrijedjena, čast koja do sada još nije obeščaćena? I koliko je toga što se i ►

Svijet nikada ne bi znao značenje
rijeci „ljubav“ da nije bilo
Kristova križa!

ljubavlju naziva, a zapravo je ludo i grubo kockanje. Koliko je puta ljubav u ime ljubavi uvrijedena i obezvrijedena. Bog je stvorio ljubav i on jedini zna kako se ljubav čuva i njeguje. Bog je stvorio i tijelo za ljubav, ali ljubav nije tijelo! Lju-

bav je i duša i tijelo! Istinita ljubav čuva i dušu i tijelo. Prava je ljubav sebedarna, altruistična. Takva ljubav struji iz svakog raspela.

*fra Bonaventura Duda
“S Isusom na križnom putu”*

*gledam
kako raste drvo Tvoga križa
gledam
kako se razrastaju njegove grane
gledam ga kako odolijeva
naletima svijeta
da sraste sa svakim imenom
da nadraste svaku tjeskobu*

*gledam
drvo Tvojega križa*

gledam te

S. Lice

Budimo blaženi

Nikoga, ni vjernika ni nevjernika, nije iznenadila vijest da će ove godine 1. svibnja, dragi, dobri, ljudima bliski i veliki prijatelj Hrvata papa Ivan Pavao II. biti proglašen blaženim. Ali imamo i radosnu najavu da bi hrvatski narod mogao biti u ovoj godini obdarjen novim blaženicima. Neka nam ti radosni događaji budu poticaj da i mi više poradimo na vlastitom blaženstvu. Oni nam upućuju poziv: **budite i vi blaženi!**

Kada čujemo riječ blažen, redovito tu riječ povezujemo s imenima blaženih iz crkvenoga kalendara, koje je Crkva proglašila blaženima ili pak svetima, te nam ih tako dala kao uzore nasljedovanja.

Nije svojstveno samo Crkvi da nekoga proglaši blaženim. Tako i mi obični ljudi, i vjernici i nevjernici, znamo nekoga proglašiti blaženim: „Blago tebi!“, „Blago njemu!“ ... To je isto i Isus činio u svoje doba.

„Kad Isus vidje veliko mnoštvo naroda, uspe se na goru. Kad sjede, približe mu se njegovi učenici. Zatim otvori usta svoja i poče ih ovako učiti:
 'Blago siromasima u duhu, jer je njihovo kraljevstvo nebesko!
 Blago onima koji tuguju, jer će se utješiti!
 Blago krotkim, jer će baštiniti zemlju!
 Blago žednim i gladnim pravednosti, jer će se nasititi!
 Blago milosrdnim, jer će postići milosrđe!
 Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati!
 Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi ma Božjim!
 Blago progonjenima zbog pravednosti, jer je njihovo kraljevstvo nebesko!“

Mt 5. 1-10

Možda u prvi mah i ne primjećujemo koliko se razlikujemo od Isusa. Mi ljudi gledamo drugačijim očima negoli Isus i mjerimo drugačijim mjerilima. Zato se naši blaženici bitno razlikuju od Isusovih.

„Blago tebi što imaš to i to...;
 - blago tebi što si na tom i tom položaju...;

- blago tebi što imaš te i te veze...

Tako ili slično mi proglašavamo nekoga blaženim.

I lista naših blaženih tad izgleda ovako:

- Blago bogatima!

- Blago lijepima i zdravima! ▶

- Blago snažnima i onima koji rade što hoće ili ne rade ništa!
- Blago onima koji malo rade, a imaju masne plaće!
- Blago bezobraznima i drskima koji ni za što ne haju!
- Blago onima koji su ubili svoju savjest pa se više ne stide činiti bilo kakvo zlo ili prljavštinu!

Da bi takva blaženstva nekolicine donijela većini strahovito prokletstvo, to nije teško zamisliti. Katkad to doista osjetimo i na vlastitoj koži.

Isus sa svojim blaženstvima postavlja protutežu ljudskom sebeljublju. Potiče nas i pozivlje: da se od sebe pomaknemo prema svojim bližnjima; od materijalnih

dobra prema duhovnima; od vrednota koje nam se ovdje nude k vrednotama koje nas čekaju u Božjem kraljevstvu.

Isus ništa ne zapovijeda, ali i ne postavlja granicu.
Tko može razumjeti, neka razumije koliko može.
Tko može doseći, neka dosegne koliko može.
Isusova blaženstva nisu nešto što bi jednom došlo samo po sebi, i to preko noći.
To su zadaci koje trebamo ostvarivati već ovdje na zemlji.

Kraljevstvo Božje ne smijemo očekivati tek na nebu, već ga moramo stvarati ovdje na zemlji, i to tako što ćemo uklanjati siromaštvo, sprječavati nasilje, nepravdu, usvajati mir i milosrđe. Trebamo se zalagati da ljudi već ovdje na zemlji osjete ljepotu blažena života, s Bogom sretna života. I za čistoću srca trebamo se već ovdje truditi, bar toliko koliko i za čistoću vlastitoga tijela ili doma. Taj „već ovdje“ doseći će svoje konačno dovršenje tek u nebu. Tek ondje, u nebu, bit ćemo zaista blaženi. Tek ondje odzvonit će svim progonjenima i krvnicima. Tek tako bit će zavezana usta svim lažljivcima i klevetnicima. A naše srce bit će tako dugo nemirno dok se napokon ne smiri „ondje“ - u Bogu. Drugim riječima, blaženstvo siromaha ostvarit će se tek onda kada Bog postane našim jedinim i potpunim bogatstvom.

Tražiti blaženstvo u posjedovanju materijalnih dobara uistinu je bezizgleđno. Istina, nude nam se brojne stvari, ali mogućnost stjecanja je mala. I kao da smo osuđeni da na zemlji nikad ne budemo blaženi i nikad do kraja sretni. To iskustvo, čini se, imao je i hrvatski pjesnik Petar Preradović kad pjeva:

**„Ljudskom srcu uvijek nešto treba,
Zadovoljno nikad posve nije,
čim želenog cilja se dovreba,
iz njeg opet sto mu želja klije.“**

I dok razne oluje mogu uništiti ono što čovjek ima, ostaje mu ono što on zapravo jest. Ostaju djela koja nose oznaku ljubavi tj. učinjena su iz ljubavi prema Bogu i čovjeku. A upravo po tome će se i određivati nečije blaženstvo.

Postoji i deveto blaženstvo.

I njega je Isus izrekao. Čudno je što ga evanđelisti nisu zapisali. Zapisao ga je apostol Pavao: „Blaženje je davati nego primati.“ Riječ koja nam zvuči nevjerojatno i neprihvatljivo. Bez obzira na to kako te riječi zvuče, i naša nam životna iskustva rječito potvrđuju: Blažen, štoviše blaženiji, onaj je koji shvati i prihvati da je važnije BITI – biti čovjek, negoli IMATI, negoli posjedovati bogatstvo te da je važnije davati nego primati.

Onaj koji daje - nije zarobljen samim sobom niti onime što ima.

Onaj koji daje - ima otvoreno srce i oči za svijet i ljude oko sebe, ima razvijen osjećaj za istinu, pravdu i mirovorstvo. Prepušta se da ga u njegovu djelovanju vodi lju-

„Poruka blaženstava moralna bi svijet preokrenuti u svijet mira kada bi kršćani po njoj živjeli. No kršćani su poput kamena u vodi koji stoljećima oplahuje voda, a da mu sredina uvijek ostane suha.“ M. Gandhi

bav. A to je jedina snaga koja može učiniti da se poruka o blaženima ŽIVI, a ne samo čuje.

Blago onima koje ljudi već za njihova života proglose blaženima!

P. T. K.

Sveci u zemlji Hrvata

Uvodne napomene

Mnogi su ljudi, od postanka svijeta u svim plemenima i narodima, pripadnici bilo koje vjere, živjeli slušajući glas svoje savjesti, a to je glas Božji, ostvarivši tako vrlo visoki stupanj ljubavi prema Bogu i bratu čovjeku. Postigli su smisao i svrhu svojega života na zemlji i sada žive u jedinstvu s Bogom u nebeskoj slavi. Vjernici takve duhovne junake i velikane nazivaju svećima. Na to je upozorio sv. Ivan, apostol i evanđelist. „*Vidjeh veliko mnoštvo, što ga nitko ne moguće izbrojiti, iz svakoga naroda i plemena i puka i jezika...*“ (Otk 7,9).

To što je dobri Bog planirao za sve ljude, najlakše se može ostvariti prihvatajući nauk i primjer Isusa Krista, Sina Božjega, koji ljudima nudi Kristova Crkva. Stoga je Crkva neke od toga silnoga mnoštva, poslije dugog ispitivanja, znanstvenog istraživanja, teološkoga promišljanja i ustajne molitve „uzdigla na čast oltara“, odnosno „proglašila ih je svetima“. Na taj je način izabrane pojedince, iznimne karaktere, osobite ljubitelje Boga i brata čovjeka, s potpunim pravom svim sljedbenicima Isusa Krista postavila za uzore i prijatelje, pomoćnike i zagovornike. To su *naši sveci*.

I. Sveci iz starokršćanskoga doba

Budući da svetaca ima u svim narodima, svakako su na mjestu pitanja: ima li ih i u hrvatskome narodu, koji su to, koliko ih poznajemo, štujemo i nasljeđujemo? Treba se sjetiti da su u današnjim našim krajevima još u prvome stoljeću kršćanstva, tj. prije doseljenja Hrvata u svoju današnju postojbinu,

živjeli: Iliri, Grci, Rimljani i drugi narodi. Pomalo su prihvaćali kršćansku vjeru. I kad su stari Hrvati došli na prostore između Drave i Jadranskoga mora, zatekli su vrlo dobru crkvenu organizaciju s biskupijama, svećenstvom i redovništvom.

Iz toga tzv. „rimskoga doba“ poznato je više od 70 svetaca, koji su svojim životom i djelovanjem, a većina njih i mučeničkom smrću, zasvjedočili svoju ljubav prema Bogu i bližnjemu, npr. sv. Venancij - biskup (+ oko 255.), sv. Kajo - papa (+ 296.), sv. Dujam - biskup, Asterij - svećenik, Septimij - đakon, Anastazij - obrtnik i drugi solinski mučenici, koji su pogubljeni u doba Dioklecijanova progonstva (+ 304.), zatim sv. Mavro Porečki i ostali istarski mučenici (+ 304.), sv. Kvirin Sisački (+ 304.), sv. Euzebij (+ 240.) i Polion (+ 305.) u Vinkovcima, sv. Anastazija, Dimitrij, Irenej, Sedam Kanonskih Djevica (+ 305.) i drugi srijemski mučenici. Ne smije se zaboraviti sv. Marina i Leona (IV. st.), koji su rodom s otoka Raba. Oni su osnivači Republike San Marino, koja ih i danas štuje kao svoje zaštitnike. Bilo je mnogo i drugih mučenika i svetaca.

Među svećima iz toga starokršćanskoga doba svakako se ističe sv. Jeronim, svećenik i crkveni naučitelj (+ 419.), koji sam za sebe tvrdi da je „rođen u gradu

Sv. Dujam

Sv. Jeronim

Stridonu, u pokrajini Dalmaciji". Jeronim je bio jedan od najučenijih ljudi svoga doba.

Preveo je *Sveto pismo* na latinski jezik.

Napisao je vrlo mnogo pisama, rasprava i knjiga, od kojih su

mnoge prevedene na razne jezike, pa i na hrvatski.

Kao što Rimljani štuju sv. Petra i Pavla kao svoje zaštitnike te je Rim nezamisliv bez njih, iako oni nisu bili Rimljani, nego Židovi, a Padovanci sv. Antu, iako nije bio rođen u Padovi, nego u Portugalu, tako je i naš Split danas nezamisliv bez sv. Duje, iako on nije bio Spiličanin. Grad Split i cijela Splitsko-makarska nadbiskupija proslavili su 2004. godine veliki jubilej - 1700 godina mučeništva sv. Dujma, biskupa stare rimske Salone, današnjega Solina. Kad je poslije 614. godine Salona srušena, dio stanovništva sklonio se u Dioklecijanovu palaču i tako je počeo život današnjega grada Splita, koji sv. Dujma slavi kao svoga glavnoga zaštitnika.

Slično je i s drugim svecima u многим gradovima svijeta, pa je tako i u nas. Stoga, iako ti sveci, koji su živjeli u Stareme vijeku, nisu bili Hrvati, današnji stanovnici tih gradova štuju ih kao svoje zaštitnike i njihovi se blagdani veoma svečano slave.

II. Doba narodnih vladara

Kada su naši stari Hrvati formirali svoju državu, prihvatali kršćanstvo i postali dijelom velike zajednice europskih naroda (treba se sjetiti međunarodnoga priznanja Hrvatske i pisama kneza Branimira i pape Ivana VIII.), u raznim krajevima nove države živjeli su brojni

sveti ljudi, koji se i danas časte kao sveci i zaštitnici, npr. sv. *Donat Zadarski* (+ 805.) - biskup, sv. *Petilovrijenci* (Petar, Andrija i Lovre) - braća mučenici (+ oko 840.), sv. *Ivan Hrvat* (+ 904.), sv. *Ivan Povaljski* i sv. *Martin Podsusedi* (X. st.) - pustinjaci, sv. Vojtjeh Adalbert (+ 997.) i sv. *Gerard* (+ 1046.) - biskupi i mučenici, zatim sv. *Gaudencij Osorski* (+ 1050.) i sv. *Ivan Trogirski* (+ 1111.) - biskupi, kao i mnogi drugi. Neki su od njih bili Hrvati, a većina njih starosjedioci ili doseljenici.

III. Božji ugodnici iz kasnijih razdoblja

U drugom je tisućljeću u Hrvatskoj živjelo mnogo muževa i žena koji su se vinuli u vrhunce kršćanske savršenosti, ali nikada nisu nitiće biti proglašeni blaženima i svetima jer o mnogima ne postoje nikakva, a o nekoliko njih vrlo oskudna svjedočanstva. Ipak za više od 600 *Božjih ugodnika* postoje vjerodo-

stojni dokumenti o njihovu svetom životu i djelovanju. Među njima je više od 400 mučenika, koji su svojom krvlju posvjedočili vjernost Bogu, a sam je Isus Krist ustvrdio: "Nitko nema veće ljubavi od ove, da tko život svoj položi za prijatelje svoje" (Iv 15,13).

Osobito je XX. stoljeće darovalo Crkvi i Domovini mnogo uzornih kršćana, od kojih su mnogi prolili svoju krv kao svjedoci bogoljublja i domoljublja. To osobito vrijedi za teška vremena dvaju svjetskih ratova, kao i za Domovinski rat. Od doba osmanlijskih osvajanja, kada su Turci "ognjem i mačem" uništavali sve, nije proliveno toliko hrvatske krvi po hrvatskoj zemlji kao u ratovima prošloga stoljeća.

IV. Hrvatski sveci

Uz svece iz prvogatisućljeća kršćanstva, hrvatski narod ima i svetaca i blaženika svoje krvi koji su živjeli u

Vitraj: Branimir Dorotić

Vitraj: Branimir Dorotić

drugome tisućljeću, a Crkva ih je proglašila blaženima i svetima po kasnijim, odnosno današnjim crkvenim propisima za proglašavanje svetaca.

1. Među njima je vremenski najstariji sv. *Nikola Tavelić* (+ Jeruzalem, 14. 11. 1391.), Šibenčanin, franjevac, svećenik, misionar u Bosni, jeruzalemski mučenik. Štovali su ga u Franjevačkome redu odmah poslije mučeničke smrti. Blaženim ga je proglašio 1889. godine papa Leon XIII. i svetim 1970. papa Pavao VI.

2. Sv. *Marko Križevčanin* (+ Košice, 7. 9. 1619.), svećenik, kanonik, mučenik. Studirao je u Rimu. Papa sv. Pio X. proglašio ga je 1905. g. blaženim, a svetim Ivan Pavao II. u Trnavi u Slovačkoj 1995. godine.

3. Sv. *Leopold Bogdan Mandić* (+ Padova, 30. 7. 1942.), kapucin, svećenik, neumorni isповједnik. Papa Pavao VI.

proglasio ga je u Rimu 1976. blaženim, a Ivan Pavao II. svetim 1983. godine.

V. Hrvatski blaženici

1. Od blaženika najstariji je *bl. Augustin Kažotić* (+ Lucera, 3. 8. 1323.), Trogiranin, dominikanac, student u Parizu, biskup u Zagrebu i Luceri. Blaženim ga je proglašio 1702. papa Klement XI.

2. *Bl. Julijan iz Bala* u Istri (+ 1349.), franjevac, svećenik, propovjednik. Posebno se zalagao za mir među posvađenima. Njegovo je štovanje odobrio 1910. papa sv. Pio X.

3. *Bl. Jakov Zadranin* (+ Bitteto, 1490.), redovnik, franjevac. Dio života proveo je u Zadru, a drugi u Bittetu u Italiji (Bari). Papa Klement XI. odobrio je njegovo štovanje, a njegovo svetište u Bittetu vodi postupak za proglašenje svetim.

4. *Bl. Gracija iz Mula* u Boki Kotorskoj (+ Mleci, 8. 11. 1508.), redovnik, augustinac. Najprije je živio kao mornar, a zatim postao redovnikom u Mlecima. Tijelo mu je 1810. god. preneseno iz Venecije i pohranjeno u župskoj crkvi u Mulu, gdje se i danas štuje. Papa Leon XIII. odobrio je njegovo štovanje kao blaženika 1889. godine.

5. *Bl. Ozana Kotorska* (+ Kotor, 27. 4. 1565.), djevica, dominikanska trećoredica, velika pokornica i proročica. Njezino se tijelo čuva u crkvi sv. Marije u Kotoru. Papa Pio XI. Odobrio je njezinovo štovanje 1927. godine.

6. *Bl. Ivan Merz* (+ Zagreb, 10. 5. 1928.), Banjalučanin, profesor hrvatskog i francuskog jezika, istaknuti katolički intelektualac. Studirao u Parizu. Profesor i apostol katoličke mladeži u Zagrebu i Hrvatskoj. Proglasio ga je blaženim papa Ivan Pavao II. u Banjoj Luci, 22. VI. 2003. godine.

*Bl. Marija
Propetoga
Petković*

7. *Bl. Alojzije Stepinac* (+ Krašić, 10. 2. 1960.), zagrebački nadbiskup, kardinal, mučenik. Veliki borac za ljudska prava. Komunisti su ga na montiranome sudskome procesu osudili na 16 godina robije. Sustavno su ga trovali. Papa Ivan Pavao II. proglašio ga je blaženim u Mariji Bistrici, 3. 10. 1998. godine.

8. *Bl. Marija Propetoga Petković* (+ Rim, 9. 7. 1966.), djevica, utemeljiteljica Družbe Kćeri Milosrđa. Osnovala je Družbu da bi pomagala siromašnoj djeći u Hrvatskoj i u drugim zemljama. Proglasio ju je blaženom papa Ivan Pavao II. u Dubrovniku, 6. 6. 2003. godine.

(Nastavit će se)
Fra Gabrijel Jurišić

*** *** ***

U nastavku će biti: V. Sluge Božje, VI.
Štovani kao sveci, VII. Preminuli na
glasu svetosti.

Ljiljan

*Bijeli ljiljan kao znak kreposti
čistoće i čiste ljubavi prema Bogu
svetačka je oznaka i ures većeg
broja svetaca. Spomenimo tek neke
od njih koji su Sluzi Božjem fra
Anti Antiću bili uzori svete čistoće:
sv. Josip, sv. Franjo Asiški, sv.
Klara, sv. Dominik, sv. Ante
Padovanski.*

O postanku, ljepoti, znakovitosti i porukama cvijeća imamo zanimljivih priča. Tako i o ljiljanu (*Lilium candidum*).

Grčka legenda govori o tome kako su ljiljani nastali od vladarice neba, Zeusove supruge Here. Želeći svojemu tek rođenom sinu, kojega je rodila tebanska kraljica Alkmena, osigurati besmrtnost, Zeus je Henri podmetnuo dijete da ga doji. Dijete je tako snažno počelo sisati mljeku da ga je Hera stoga naglo maknula od sebe, ali iz njezinih je grudi štrcnulo mljeko. Kapljice koje su pale na nebo stvorile su mnoštvo sitnih zvijezda koje i danas zovemo Mliječnom stazom. A iz onih kapljica koje su pale na zemlju izrasli su prelijepi bijeli ljiljani.

Zanimljivo je i lijepo ono što nam donosi biblijsko-kršćanska tradicija o ljiljanima. Ljiljani si imali značajno mjesto u raju u doba Adame i Eve. Prema predaji, kada su Adam i Eva napustili rajske vrte, Eva je prolila iskrene suze kajanja. Iz tih pokajničkih suza nikli su ljiljani.

Ljiljani se povezuju s Getsemanskim vrtom i Kristovom mukom. Prema pobožnim pričama ljiljani su izrasli na mjestima gdje su pale kapi Kristova znoja i krvi u trenucima njegove getsemanske agonije.

Postoje tri vrste ljiljana: bijeli, žuti i narančasti. Sljedeće retke posvetit ćemo bijelomu

ljiljanu. Cvjetovi bijelog ljiljana izražavaju: čistoću, nevinost, nježnost ljupkost, plemenitost i dostojanstvo.

Čisti bijeli ljiljan odavno se usko povezuje s Djemicom Marijom. On je osobit znak Bezgrešnoga začeća Blažene Djevice Marije koju nije dotakla ljaga Adamova grijeha i koja je očuvala svoju neporočnost usred grješnoga svijeta. Na slikama iz ranoga kršćanstva andeo Gabriel slikan je kako pruža Mariji grančicu čistih bijelih ljiljana javljajući tako da će ona biti majka Krista djeteta. I na raznim slikama možemo vidjeti kako sveci donose vase pune bijelih ljiljana Mariji i Djetetu Isusu.

Prema pobožnim pričama, kad su neki od prvih kršćana posjetili Gospin grob, tri dana nakon njezina ukopa, u njemu nije bilo ništa doli svežnja prelijepih bijelih ljiljana. Kršćanski pisci i umjetnici cvijet ljiljana ne povezuju samo s događajem Navještenja, nego i s Gospinim uznesenjem na nebo. Čiste bijele latice označavaju njezino neokaljano tijelo, a zlatni prašnici njezinu dušu koja sja u nebeskome svjetlu.

Vrsta ljiljana zvana (fleur-de-lis), „lijer“ (od toga i ime Lijerka), znamenje je kraljevskoga dostojanstva. Kralj Klodvig izabrao je taj cvijet kao znak svoga čišćenja u sakramantu krštenja, pa je tako fleur-de-lis od toga vremena grub francuskih kraljeva. Zato je taj cvijet srećačka oznaka i sv. Ljudevita kralja i sv. Ljudevita biskupa jer obojica potječu iz francuske kraljevske kuće. Kao oznaka kraljevske časti lijer se redovito pojavljuje na krunama i žezlima svetaca kraljevskoga podrijetla. Ljiljan je grub grada Firence.

Na svetkovinu sv. Ante, u tradicionalnom blagoslovu ljiljana (cvijeća), rado sudjeluju roditelji s malom djecom.

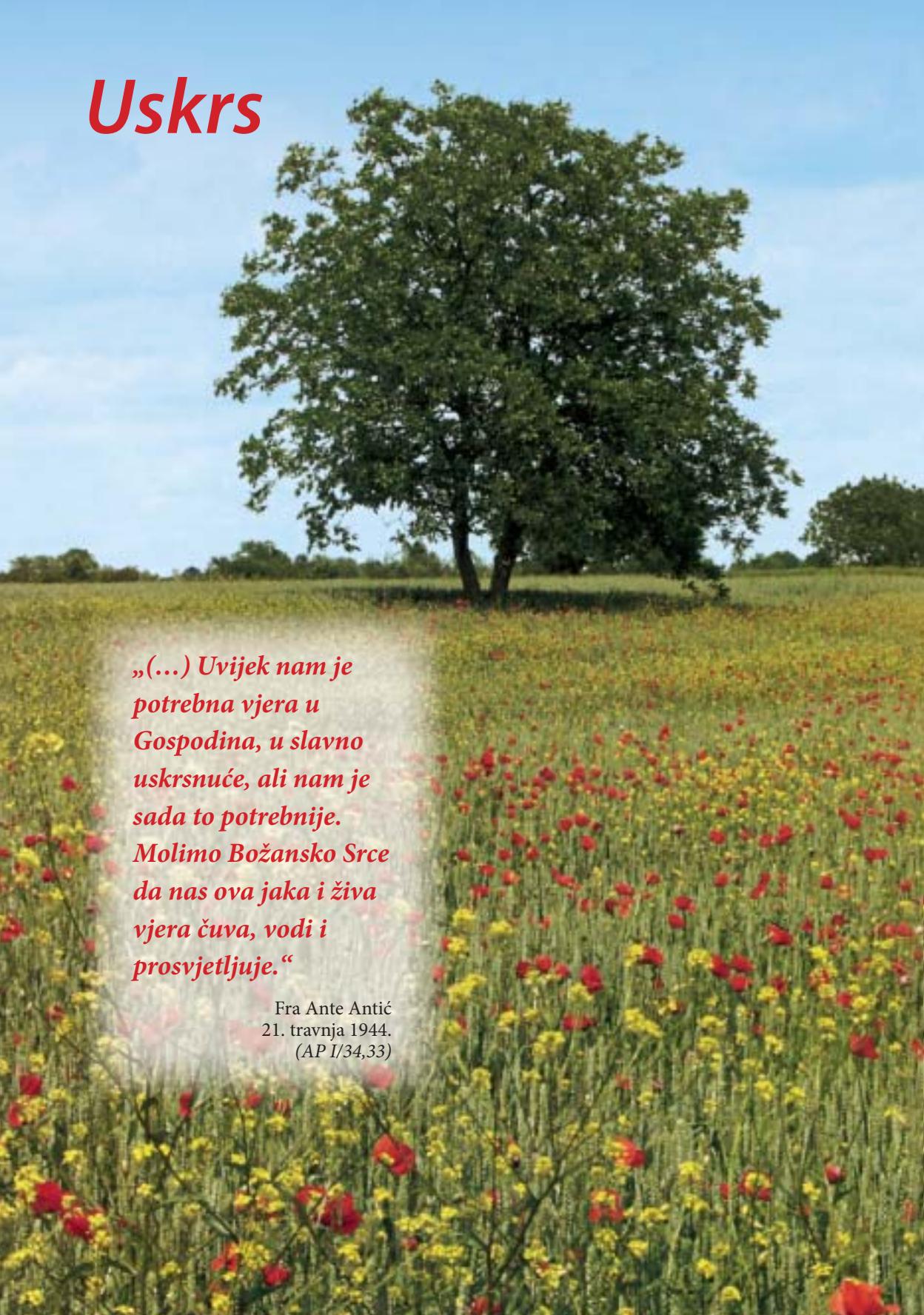
„Promotrite poljske
ljiljane kako rastu! Niti
siju niti žanju. A ja
vam kažem da se ni
Salomon u svoj svojoj
raskoši nije zaodjenuo
kao jedan od njih.“

Mt 6. 28-29

U uskršnjo vrijeme u mnogim crkvama možemo vidjeti križeve i oltare nakićene mnoštvom uskrsnih ljiljana, čime se slave Kristovo uskrsnuće i nada u vječni život.

G. U.

Uskrs

A photograph of a large, mature tree with a dense canopy of green leaves, standing in a field of tall grass and scattered red and yellow flowers. The sky is a clear, pale blue.

„(...) Uvijek nam je
potrebna vjera u
Gospodina, u slavno
uskrsnuće, ali nam je
sada to potrebnije.
Molimo Božansko Srce
da nas ova jaka i živa
vjera čuva, vodi i
prosvjetljuje.“

Fra Ante Antić
21. travnja 1944.
(AP I/34,33)

Uskrs!

Dođi, podimo zajedno na sunce!
Zar ne osjećaš proljeće u svome srcu?
Sad je vrijeme obnavljanja,
Nove nade u nasmrt umornome svijetu.
Vjerujem u uskrsnuće jer vjerujem u ljubav,
jer ne mogu prihvati besmislen život.

Uskrs! Podimo zajedno u radost!

Ne možeš živjeti bez radosti.
Odluči se za uskrsnuće.
Odluči se za proljeće.

Slavimo blagdan Uskrsa, blagdan radosti!

P. Bosmans

*Dragi čitatelji lista „Sluga Božji dobar otac Ante Antić“.
dragi štovatelji Sluge Božjega!*

*Neka u vašim srcima, riječima i djelima zabilista ljepota i
radost Uskrsa!*

Sretan vam i blagoslovjen Uskrs 2011. godine!

Vodstvo Vicepostulature i uredništvo glasila

U Isusovoj i Antićevoj školi

I u ovome broju našega glasila, dragi štovatelji Sluge Božjega, pozivljemo vas da zajedno uđemo u Isusovu i Antićevu školu dobrote.

Prošao je zemljom čineći dobro

U svome govoru što ga je održao u Kornelijevu kući, apostol Petar u samo jednoj jedinoj rečenici izriče Isusov život. I u toj rečenici rekao je sve, rekao je najsazetije, najkraće i ono najljepše što je mogao reći. Za Isusa reče: ... „*Prošao je zemljom čineći dobro*“ (Dj 10, 38). Isus nikad i nikom nije učinio neko nedjelo. Naprotiv, svakom i u svim okolnostima činio je dobro. Bilo to mnoštvo ili pojedinac, slijed je bio isti. Prvo je vi-

dio, sažalio bi se i djelovao. Tako je to kod prave ljubavi. Ona uvijek vidi, suosjeća i pravo djeluje. Evo nekoliko primjera iz Isusova života.

Jednom zgodom pristupi mu gubavac, kleknu pred njim i zamoli ga da ga izlijeći. „*Isus se sažali, pruži ruku, dotače ga se i reče mu: 'Hoću! Očisti se!'*“ (Mk 1, 41).

Drugom zgodom Isus je naišao blizu grada na pogrebnu povorku. Upravo su nosili na ukop sina jedinca majke udovice. „*Kad je Gospodin opazi, sažali se nad njom te joj reče: 'Nemoj plakati!'*“ (Lk 7, 13-14).

Isus nije suosjećao samo s pojedincima, nego i s mnoštvom. Nekad je to bilo zato što su bili „kao ovce bez pastira“ tj. bez vođe i zaštitnika. Drugi put zato što je među njima bilo mnogo bolesnika, a zatim što su bili izgladnjeli jer nekoliko dana nisu jeli.

„*A kad vidje mnoštvo naroda, sažali se nad njim jer bijahu satrveni i zapušteni kao ovce bez pastira.*“ (Mt 9,36)

„*On, kad izide iz lađice, vidje silan narod i sažali se nad njim te mu ozdravi bolesnike.*“ (Mk 6,34)

„*Zao mi je naroda jer već tri dana stoje sa mnom, a nemaju što jesti. Otpustim li ih gladne njihovim kućama, klonut će na putu. Neki su od njih došli izdaleka.*“ (Mk 8, 2-3)

Isusove oči nisu nikada previdjele nečiju potrebu, nečiju nevolju. Nitko ga nije mogao optužiti da se ponaša poput svećenika ili levita iz njegove poučne

dobrote

priče o milosrdnome Samaritancu. Za ovu obojicu u prići stoji kako su nesretnika, koji je upao među razbojnike, opazili. Obojica su ga gledali, ali zapravo ga nisu vidjeli jer su ga zaobišli i pošli dalje.

Isus je video u pravom smislu riječi „vidjeti“. On se nije strašio pogledati u oči nevolji u svoj njezinoj odbojnosti. Ono što je video uvijek ga je ganulo, a zatim potaknulo da nešto učini. Ponekad je govorio i pozivao na dobro, ali nikada nije dopustio da se njegovo sažaljenje izgubi u praznim riječima. Ono je uvijek nalazilo svoj odjek u pravom konkretnom djelu.

Apostol Ivan, kao onaj koji je Isusa gledao i slušao, u svojoj Prvoj poslanici iz takva Isusova sažaljenja izvlači važne pouke za svoj i naš život: „Po tom smo spoznali ljubav što je on za nas dao svoj život. Tako i mi moramo dati svoj život za svoju braću. Tko god posjeduje zemaljska dobra i vidi svoga brata u nevolji i od njega zatvori svoje srce – kako će ljubav Božja ostati u njemu? Dječice, ne ljubimo riječju i jezikom, nego djelom i iskreno.“ (I Iv 3,16-18)

Služenje, a ne samo osjećaj

Apostol Ivan pravo zaključuje: ljubav je žrtvovanje, služba u kojoj i mi po put Krista dajemo sami sebe drugima. Zato Ivan i pozivlje: „Tako i mi moramo dati svoj život za svoju braću!“ Poziv da položimo svoj život nije nužno zov na izvanredna herojska djela (premda ni to ne treba isključiti, uzimimo Isusov primjer i primjer sv. Maksimilijana Kolbea); on sadržava i obična djela (koja jednako mogu biti herojska), djela službe. Mi

Dobrota koju čovjek zrači u svijet djeluje u ljudskim srcima i u njihovu mišljenju. Usmjerava ih na dobro i mijenja ih na bolje. Htjeti kotrljati veliki teret života ne služeći se polugom dobrote, ne ide. A upravo dobrota sposobna je ustrostručiti naše snage. Dobrota uklanja nepovjerenje i nesporazume. Stoga je dobrota najsrvhovitija i najsnažnija sila.

Albert Schweitzer

dajemo svoj život kada služimo drugima kao što su to činili Sl. Božji dobri otac Antić, bl. Majka Terezija i dr. Ondje gdje nema ni davanja ni služenja, ondje nema ni ljubavi.

A sada zamislimo Ivana konkretnim i stavimo ga u ovo naše vrijeme. Primijenimo njegovo načelo na bogate kršćane. Kod njih primjećujemo da posjedu zemaljska dobra i vide svoga brata u nevolji. U tom „vide“ i „imaju“ ►

treba tražiti rješenje. Oni vide nečiju nevolju i imaju sredstva da je otklone. Oni vide bolest i imaju lijek; oni vide neznanje i imaju znanje; oni vide glad i imaju hranu; oni vide siromaštvo i imaju novca...

I sada dolazi važno pitanje: *Hoće li ono što imaju staviti u službu onomu što vide?*

Dobro nam je poznato što je Isus činio: vidio je, osjetio i djelovao. A što je s nama? ... Ako onim što imamo ne pomognemo ublažiti ili ukloniti nevolju koju vidimo, „zatvaramo svoje srce“ prema bratu u nevolji. Ako se tako ponosamo, onda nas apostol Ivan ima pravo prijekorno pitati: „Kako će Božja ljubav ostati u nama?“ ... Neće ostati. Ne može ostati jer Božja ljubav je služenje, a ne neki brzoprolazni osjećaj, pa bio on i sažalnoga karaktera. Ljubav Božja traži djelo, traži konkretizaciju. Ako je stvarno u sebi posjedujemo, kao Sluga Božji, naš dobri otac Ante Antić i mnogi drugi Božji ugodnici, blaženici i sveci, ona će se morati izraziti u djelima. Ono što imamo, stavit ćemo velikodušno i radošno u službu onoga što vidimo – u službu onoga koji nam pruža ruke da mu pomognemo. Stoga je Ivanov zaključak jasan - za nas pozivan i poticajan: da svoju ljubav izrazimo ne „riječju i jezikom, nego djelom i iskreno.“ I Sl. Božji fra Ante Antić to je tako shvatio te provodeći u djelo Isusovu dobrotu zaslužio da ga zovemo dobrim. Iskoristimo i mi ovaj darovani život i vrijeme. Podimo svijetom čineći dobro. I zapamtimo: na kraju toga puta dobrote čeka nas najveći i jedini istinski Dobri, čeka nas Krist Spasitelj da nam izrekne najljepše i najradosnije priznanje: „Dobro došao slugo dobro i vjerni!“

VP.

Svećenik mora

Vlč. Mirian Šuvak: ... „Moj veliki oslonac u životu bio je otac Ante Antić

U župi Svetе obitelji već tri desetljeća djeluje svećenik Mirian Šuvak, svećenik in solidum. Poslije ređenja 1980. godine prva mu je svećenička služba bila kapelanska, u radu s mladima, s obiteljima te u drugim oblicima pastoralna, gdje se pojavljivala potreba. Široj javnosti poznat je kao organizator brojnih hodočašća u različita svetišta.

• ***U župi Svetе obitelji djelujete od 1980. godine. Možete li ukratko opisati svoje zvanje, pobliže se predstaviti župljanima?***

Mirian Šuvak: Rođen sam u župi Nova Gradiška, 21. listopada 1942. godine. Majka mi je bila profesorica i ondje je služila, a otac mi je poginuo u II. svjetskom ratu. Mama je bila samo godinu i pol u braku kad je ostala udovica. Živjela je sa mnom i samo za mene. Kao profesoricu u komunističko vrijeme triput su je

biti prijatelj svima

htjeli izbaciti iz službe. Drugi moj veliki oslonac u životu bio je o. Ante Antić. Još kao dijete, kad sam imao sedam godina, mama me dovela ocu Anti Antiću u župu Gospe Lurdske. Poslije toga, k njemu sam mogao uvijek doći, razgovarati s njim, reći mu svoje probleme, potražiti savjet. On mi je bio kao otac i njemu sam mogao doći u svako doba. Kad sam već kao dječak želio poći za svećenika, on mi je savjetovao da zbog mame pričekam s tom odlukom. Savjetovao mi je da budem s njom i uz nju pa sam u međuvremenu, kao prijelazni fakultet, završio šumarstvo. Radio sam kao profesor u Delnicama i Karlovcu i usput sam studirao teologiju. Kada sam završio teologiju, bilo je pitanje hoće li me nadbiskup Franjo Kuharić primiti i dopustiti redjenje za svećenika. Još za vrijeme studija rekao mi je da su izgledi pola-pola. Nekako sam u to vrijeme išao na grob o. Leopolda Mandića i molio, naime, rekao sam mu da želim biti svećenik. Moje su se molitve uslišale i postao sam svećenikom u 38. godini. Za svećenika sam zaređen 8. prosinca 1980. godine i nakon toga upućen sam na službu u župu Svetе Obitelji, gdje sam do danas.

- Kakav bi svećenik po Vašem mišljenju trebao biti danas i jeste li se vi ostvarili kao svećenik?**

Mirian Šuvak: Mogu reći da sam sretan kao svećenik i da sam tu ostvario i osmislio svoj život i učinio ono čemu sam uviјek težio. Osobit poticaj bio mi je o. Ante Antić. Jedno vrijeme želio sam studirati medicinu, ali u druženju i razgovoru s njime shvatio sam da je važnije spašavati ljudi od vječne propasti. Svećenik ne smi-

Sv. Leopold Mandić svojim životom i djelom zasluzio je naslov "Ljudima prijatelj"

je biti skučen u administraciji, nego je važno da njemu ostane pastoralni rad s dušama i s ljudima. Svećenik mora biti prijatelj svima pa je i moje promišljanje bilo brinuti se za prijateljstvo. Koliko prijatelja imaš - toliko vrijediš! Uvijek kažem da će smrt biti nastavak naših prijateljstava. Pokušao sam sa svima biti prijatelj i ostvariti prijateljstvo. Od vremena do vremena pozivam prijatelje na neke skupove i vidim da se ta zajednica još drži međusobno povezana.

(Uzeto skraćeno iz razgovora V. Č. sa svećenikom Mirianom Šuvakom, objavljenim u župnome listu *Sweta obitelj*, br. 1. 2010. godine)

„Ni jedna mu se kost neće slomiti“

Izvadak iz knjige „Imao sam sve u životu“*
Čudesna priča o bolesnom dječaku i njegovu prijatelju svećeniku.

Osamnaestoga rujna 2009. godine, bio je petak, u večernjim satima nazvala me Svetlana, mama Jovana Popovića iz Podgorice, govoreći glasom očajnika: „Jovanu moraju amputirati nogu.“ Zanijemio sam. Kako bih prekinuo tu neugodnu šutnju, nešto sam rekao što je Svetlanu više ozlojedilo nego što bi je utješilo. Bilo je vrijeme večere. Cijelo sam vrijeme mislio na Jovana i Svetlanu. Kad je završila večera, kolegama u samostanu Majke Božje Lurdske u Zagrebu, gdje sam se trenutačno nalazio, rekao sam o čemu se radi, tek toliko da to izreknem. Malo tko od njih bio je upoznat s Jovanovim stanjem. Bolovao je od bulozne epidermolize, čiji se bolesnici vode pod nazivom „djeca leptiri“. Opaka bolest. Neizlječiva. Jobovska. Petnaest

Č. sestra Sandra i dječak Jovan Popović

mu je godina. Kršten je u pravoslavnoj crkvi, prvu pričest primio u katoličkoj. Čudesnih religioznih razmišljanja i prakse... Malo prije te vijesti o amputiranju noge proveo je tri mjeseca u bolniči u Beogradu na odjelu za intenzivnu njegu.

Gledajući njegovo opće stanje, amputacija noge nikog ne bi trebala čuditi.

* Svetlana Popović, *Imao sam sve u životu*, Podgorica 2010., str. 73-94.

No često nas iznenade stvari koje nas, nekim objektivnim mjerilima mjereno, ne bi trebale iznenaditi. Misli su nejasne. Samo se roje po glavi. Tko bi ih sredio?! U samostanu postoji i kapela Majke Božje Lurdske. Sišao sam u kapelu da se pomolim. Čim sam kleknuo, obuzela me svijest da je Sluga Božji o. fra Ante Antić u toj kapeli provodio najviše vremena. Kad mu se zdravlje pogoršalo, smješten je u prizemnu samostansku sobicu neposredno uz kapelu kako bi lakše mogao doći do kapele i kako bi bio dostupan vjernicima koji su mu dolazili na isповijed i duhovne razgovore. Sada je u tijeku postupak za njegovo proglašenje blaženim. Istodobno mi je palo na pamet da je Jovan bio u samostanskoj crkvi Majke Božje Lurdske. Bio je na grobu o. Ante Antića. Njegova majka i s. Sandra pričale su kako je ostao dugo u molitvi na grobu o. Ante Antića. Poslije je prošaptao svoju želju da se okupa u vodi koja bi ga ozdravila. Majka nije znala o čemu on govori. S. Sandra joj je objasnila da je to crkva Majke Božje Lurdske te da u Njezinu svetištu u Lurdru, u Francuskoj, postoji izvor koji je potekao kad se Gospa ukazala maloj Bernardici i da su u toj vodi mnogi ozdravili.

Dok su mi te misli prolazile glavom, kao da sam bio neodlučan komu bi se

utekao za zagovor: o. Anti Antiću ili Majci Božjoj Lurdskoj. Znao sam da je o. Ante Antić nekoliko sati na dan provodio u molitvi upravo u toj kapeli, pred kipom Majke Božje Lurdske. Možda je klečao baš na mjestu na kojem sam se ja u tome trenutku nalazio. Stalo mi je do njegova proglašenja blaženim, odnosno svetim. Osjećao sam da to još nije molitva. Htio sam se moliti, ali ni nakana mi nije bila jasna. Moliti da Jovanu ne amputiraju nogu?! Znači li to da se mijesam u Božju volju? Nikada nisam obezvređivao liječnička mišljenja. Ne bi li takva molitva bila iskušavanje Boga? Ne bi li molitva o. Anti Antiću na tu nakanu, sa željom da to bude još jedna potvrda njegove svetosti kako bi bio proglašen svetim, bila cjenkanje s Bogom?

Ta mi pitanja nisu dopuštala da oblikujem molitvu. Samo sam gledao u kip Majke Božje Lurdske zamišljajući o. Antu Antića kakao se moli pred tim kipom. U takvu stanju, molitvenom ili ne, proveo sam više od pola sata. U jednom trenutku obuzeše me misli: *Jovanu neće amputirati nogu*. Na te misli, koje su više bile osjećaj nego misli, odmah sam imao odgovor: želja koja rada osjećaj. Odbio sam tu misao. Počeo sam moliti krunicu. Moje je da molim pa neka se vrši volja Božja. Kroz molitvu

Grob Sluge Božjega
fra Ante Antića na
kojem je dječak
Jovan molio za svoje
zdravlje

krunice obuzimale su me iste misli, osjećaji: *Jovanu neće amputirati nogu*. Ignorirao sam te misli i odbacivao ih kao napast. Kad sam završio krunicu, zadržao sam se još u tišini. Jednom sam u životu imao snažan osjećaj Božje blizine. Ali ovo nije bio takav osjećaj. Poznati su mi osjećaji koje sam „izborio“ ili koji su inducirani različitim okolnostima. No taj osjećaj da Jovanu neće amputirati nogu ne mogu svrstatи ni u koju vrstu dosadašnjih osjećaja. Kad sam pomislio da bih to trebao reći Svetlani, brzo sam pomisao otklonio s obrazloženjem da se s takvim stvarima ne smijem „igrati“. To nikada nisam činio. Zapravo, takve „lažne nade“ nisam bio sklon nikomu davati. Svakako ih ne bih povezao s Bogom ili bilo čime što je u svezi s Njim. Dosta je bilo mojih pitanja i odgovora. Nisam to vrijeme doživio posebno molitvenim. U tom sam raspoloženju odlučio završti „molitvu“. Čini mi se da sam pritom tresnuo glavom želeći otjerati te misli, osjećaje. Produkt samosugestije!

Na izlazu iz kapele s desne strane je soba Sluge Božjeg o. fra Ante Antića. Kao student sam proveo u tom samostanu godinu dana, ali nisam često navraćao u tu sobu. Posljednjih nekoliko godina svaki put kada dođem u taj samostan, navratim u njegovu sobu. Kratko se pomolim ili sjednem na stolicu na kojoj je on sjedio i jednostavno provedem neko vrijeme u tišini. Tako sam učinio i ovaj put. Sjeo sam na njegovu stolicu. Lijevi sam lakat naslonio na klecalo na kojem je on isповједao vjernike. Pogled mi se zaustavio na povećoj slici na kojoj je prikazana Gospa kako u svom naručju drži mrtvo Isusovo tijelo. Na uzglavlju kreveta na kojem je ležao o. Ante Antić nalazi se njegova slika. Uzdignutih očiju

i glave koliko ju je, pogrbljen kakav je bio, mogao uzdignuti kao da je pogled usmjerio upravo u ta dva sveta lika: Isusa i Mariju. Marija je prikazana uzdignutih plačnih očiju prema nebu. Isusovo lice i tijelo čisto kao da nije usmrćen nasilnom smrću. Tako sam naizmjence promatrao te dvije slike. Zapravo, nisam se pouzdavao u svoj pogled na Isusa i Mariju. Kao da sam molio o. Antića da mi posudi svoj pogled sa svoje slike.

Dok sam tako promatrao, javi mi se doživljaj molitve u kapeli. Opet sam to nastojao potisnuti. Između tih misli i pogleda na mrtvo Isusovo tijelo, kao iz vedra neba, u svojoj nutrini „začujem“ riječi: „*Ni jedna mu se kost neće slomiti!*“ To su, naime, riječi što su proročki zapisane u Svetom pismu o Isusovoj smrti. Umrijet će nasilnom smrću, ali mu se ni jedna kost neće slomiti. „*Ni jedna mu se kost neće slomiti!*“ Onoj dvojici osuđenika, raspetih zajedno s Isusom, prebili su koljena prema tada ustaljenoj praksi. Isusu nisu jer je već bio umro. Njemu su kopljem proboli bok. Opet pomislim da ta asocijacija nije nimalo neobična. Poznate su mi te riječi. Jovanu trebaju amputirati nogu. Time sam opet pokušao obezvrijediti taj osjećaj. A onda mi se

Čudesna priča o Lurdu i Gospa Lurdskoj malog je Jovana sprijateljila s Majkom Božjom

javi misao da bih trebao „testirati taj svoj osjećaj“. Kako? Trebao bih znak. Kakav znak? Ne znam. Ponovno cjenkanje s Bogom? Ovaj put je to iskušavanje Boga: tražiti znak! Opet mi je uspjelo potisnuti taj osjećaj. Ostao sam još kratko sjediti posve nesređenih misli i osjećaja. Zapravo, pomalo otupljeno. Nakon nekog vremena sam ustao. **Okrenuo se prema slici o. fra Ante Antića kako bih se „oprostio“ prije izlaska.** U tome trenutku prođoše me trnci s vrha glave do dna pete. Ugodni trnci. Je li to znak koji sam tražio? Ponovno sam sjeo na stolicu o. Ante Antića. Zastao sam. **Posegnuh za mobitelom i napisah poruku Svetlani: Jovanu neće amputirati nogu.** Kad sam napisao, zastao sam. Pretpostavio sam kakvu zbruku može izazvati ta rečenica. Pretpostavio sam koliko bi ona mogla biti sugestivna. Ali ja znam i osjećam da ne želim biti sugestivan. To se meni nametnulo kao tvrdnja. Kliknuo sam opciju „pošalji“. Poruka je otišla.

Ostao sam još neko vrijeme u sobi Sluge Božjeg o. fra Ante Antića. Poslije svih dilema sjedio sam u nedvojbenom uvjerenju da sam napravio ono što sam morao. Posve miran. Tako je prošlo jedno vrijeme. Usljedio je odgovor s pitanjem „što bi to trebalo značiti?“. Ni sam znao odgovoriti na to pitanje. Tako sam napisao u kratkoj poruci. Usljedio je poziv. Samo sam kratko rekao da ne mogu o tome puno reći, no da sam obuzet tim osjećajem.

Sutradan, 19. rujna bio sam na nekom vjenčanju u Zagrebu, u crkvi otaca isusovaca na Jordanovcu. Kad je završilo vjenčanje, na izlazu iz crkve navratio sam u kapelu u kojoj je izloženo veliko raspešlo, križ. Povukao sam se u jednu od nekoliko klupa koje se tu nalaze. Molio sam krunicu Milosrdnom Spasitelju za Jova-

Č. sestra Sandra i mali Jovan ispred samostana Naumovac u Zagrebu

na. U pola krunice nazvala me Svetlana. Ponovno je tražila da joj objasnim kako sam to mogao napisati. Osjetio sam da joj ipak ukratko moram opisati okolnosti. Rekao sam da sam na temelju gore opisanih okolnosti osjetio nevjerojatnu sigurnost jer sam posve svjestan da to nije „moj proizvod“. Činilo mi se da ju je to objašnjenje smirilo.

Nisam bio u mogućnosti pratiti što se događa. Pokušavao sam nazvati, ali uzaludno. Mobilni telefon nedostupan. Pomislio sam da su otišli u Beograd. Zvao sam i na mobilni telefon koji obično imaju sa sobom kad su u Srbiji. I taj je bio isključen. Poslije tek doznao sam što se događalo. Naime, molio sam Svetlanu da mi napiše što se zbiva jer sam odredio tekst objaviti u časopisu *Dobri otac Antić*. Ona je mi je poslala tekst za koji sam poslije vidio da je dio teksta koji je ona napisala u knjizi o Jovanu:

Jovan boluje od retke i prilično teške bolesti - bulozne epidermolize. Nakon tri meseca naše borbe na VMA u Beogradu, vratili smo se u Podgoricu. Sa namerom da se oproravimo od izolacije duge tri meseca pošli smo u vikendicu 25 kilometara daleko od Podgorice, u planinu. Mislimo da nam tu počinje oporavak. Jovan je

hodao otežano. U početku sam mislila da je to posledica dugog ležanja. Osećao je bolove u kolenu. Sigurnosti radi, povela sam ga k ortopedu. U planu su bile terapije da dobije tri inekcije u koleno kako bi se eliminirao bol. Dobio je prvu. Vratili smo se ponovno u vikendicu do sledeće inekcije nakon 3 dana. Sutradan sam primetila da se na tome mestu otvara rana. Svakog dana bivala je sve veća i veća, da bi nakon tri dana bila veličine pesnice i duboka. Ortoped nas upućuje hirurgu koji konstatiše da nogu treba što hitnije amputirati i da se Jovana prebaci za Beograd. U konsultaciji sa njegovim doktorom iz Beograda, odluka je bila jednoglasna – amputacija što hitnije!

Bio je petak. U ponedeljak sam trebala da se čujem sa doktorom koji je trebao obezbediti njegov prijem na kliniku. Vratila sam se. Ni sama ne znam kako sam vozila ponovo u vikendicu. Sada sam bila prinudena da živim sa Jovanom u planini jer ga nisam mogla popeti u stan na treći sprat.

Jovanu nisam smela pokazati ni jednim gestom ozbiljnost situacije. Ostavila sam ga u kući i izašla na livadu. Vrištala sam koliko god sam snage imala.

Kuda dalje? I tako se nosi sa teškom bolešću od rođenja. Komplikacije tri meseča i pored svega toga još i da ostane bez noge. Do toga dana jači bol, težu situaciju i još težu odluku nisam imala.

Uvek smo u svakoj našoj teškoj situaciji imali jednu – jedinu adresu na koju smo se uvek mogli obratiti – fra Boža.

Zovnula sam ga u tome bolu na mobilni. Jecajući je dva ispričala o čemu se radi. Osetila sam koliko je i njemu bilo teško. Njegove reči, reči

utehe, nisu ovoga puta imale značaj za mene. Ja sam samo vrištala, ne plakala, jer je to bio jeziv jecaj boli. Vratila sam se kući. Bilo je oko 20 sati. Nisam mogla da pogledam Jovana u oči. Ležao je nemoćan na krevetu. Znala sam koliko je u životu volio da putuje, šeta. Sam se borio u svojoj teškoj bolesti. Sada da mu se život svede samo na krevet. Tešio me ne znajući o čemu se radi: «Majko, izgurali smo ja i ti i teže, izguraćemo i ovo». Oko 21 sat stiže poruka na mobilni tel. od fra Boža. Tekst je glasio: «Jovanu neće amputirati nogu». Ne znam broja koliko sam puta pročitala ovu poruku. Nisam znala šta mu sada te reči znače. Čuli smo se pre samo sat vremena kada sam mu javila tu vest. Pokušala sam ga dobiti na mobilni telefon. Nije mi se htio javiti. Molila sam ga porukama da mi kaže što mu to znači, da se ne igra sa mnom, da ga za dva dana ja vodim u Beograd da mu amputiraju nogu. A on kaže da mu je neće amputirati. Nakon toga svega stiže jedna poruka: «Ja se s takvim stvarima ne igram». To je bilo sve. U tome momentu nisam znala što mi je činiti. Izašla sam na onu istu livadu. Ovog puta smirenija, sa osećajem da mu ja čvrsto verujem, iako nisam znala što se dešava tamo negdje kod fra Boža, koji je fizički daleko od nas, ali sam znala da nas nikada

Kotorski zaljev – Prirodne ljepote svog zavičaja Jovan je rado htio pokazati svom prijatelju fra Boži

*U ljepotama i tišini planina Jovan je vidio
Božje tragove i osjećao Njegovu blizinu*

nije izneverio i da mu ja i ovoga puta čvrsto verujem.

Isključila sam sve mobilne telefone da nas naš doktor iz Beograda ne bi mogao dobiti i saopštiti datum kada da dodjemo na amputaciju noge. Pomolila sam se Bogu i sa verom u Njega i fra Boža krenula u neku borbu za koju nisam ni znala što je u svemu tome meni činiti. Vodila sam računa o čistoći rane da ne dode do infekcije. Ma zala melemima i molila se.

Nakon mesec dana rana koja je bila duboka do čašice tako da sam kosti kolena videla, zarašla je i Jovan je počeo da se oslađna na nogu. Mesec dana kasnije uključujem mobilni telefon i prvi poziv bio je doktorov. Uzrujan, nervozan što nas nije mogao dobiti, raspituje se za Jovanovo stanje.

Na sav moj opis situacije njegov komentar bio je: «To je nemoguće!» Objasnjavao mi je sve medicinski što se tu desilo, što bi tu trebalo da se desi jer njegova praksa niti je kratka niti siromašna iskustvom. On je docent VMA u Beogradu i toliko toga se nagledao. Sva ta njegova priča mene više nije interesovala. Jovan je stao na noge.

Kad sam počeo pisati ovaj tekst, pogledao sam datum (sjetivši se onoga vjenčanja), shvatio sam da je taj dan kad je Svetlana primila vijest bio petak. Dan na koji je Isus umro, kad su mu trebali prebiti koljena, a nisu. Ni ovo ne navodim kako bih tražio „dokaze“ da se dogodilo čudo. Nekom ovo može biti čudnovato, nekomu pak čudesno. Ja samo mogu ponoviti da sam tada doživio takvu sigurnost u to što sam osjetio, a ni na čemu objektivnom nisam mogao

temeljiti taj osjećaj ili izreći tvrdnju da mu neće amputirati nogu. Nikada prije nisam tako postupio. Zaciјelo je sigurno da se na moju riječ, a da to dugo nisam znao niti očekivao, Jovanova majka oglušila na poziv liječnika. Jovanu je noga počela zacjeljivati. Od rane u kojoj su se vidjele kosti, tkivo je zarašlo gotovo do razine kvalitete tkiva na drugim dijelovima tijela. Možda samo majka može znati koliko je to značilo njoj i njemu. Jovan nije ozdravio. Jovan nije dugo poslije toga živio. Tek oko dva mjeseca. No time su i jedno i drugo izbjegli invalidska kolica protiv čega su se mučno, ako ne svjesno, onda zaciјelo podsvjesno, silno borili. Možda bi amputacija u njezinu doživljaju bila usporediva s nasilnom smrću. Jovan je umro u osjećaju zdrave osobe. Uspio je doći do kraja bez kolica koja bi ga nužno svrstala među „invalide“, u što sebe nikada nije ubrajaо, unatoč i usprkos svemu.

Zar to za njega i za majku nije milost? Zar milost nije čudo?

fra Bože Vuleta

Dan jednog vjernika

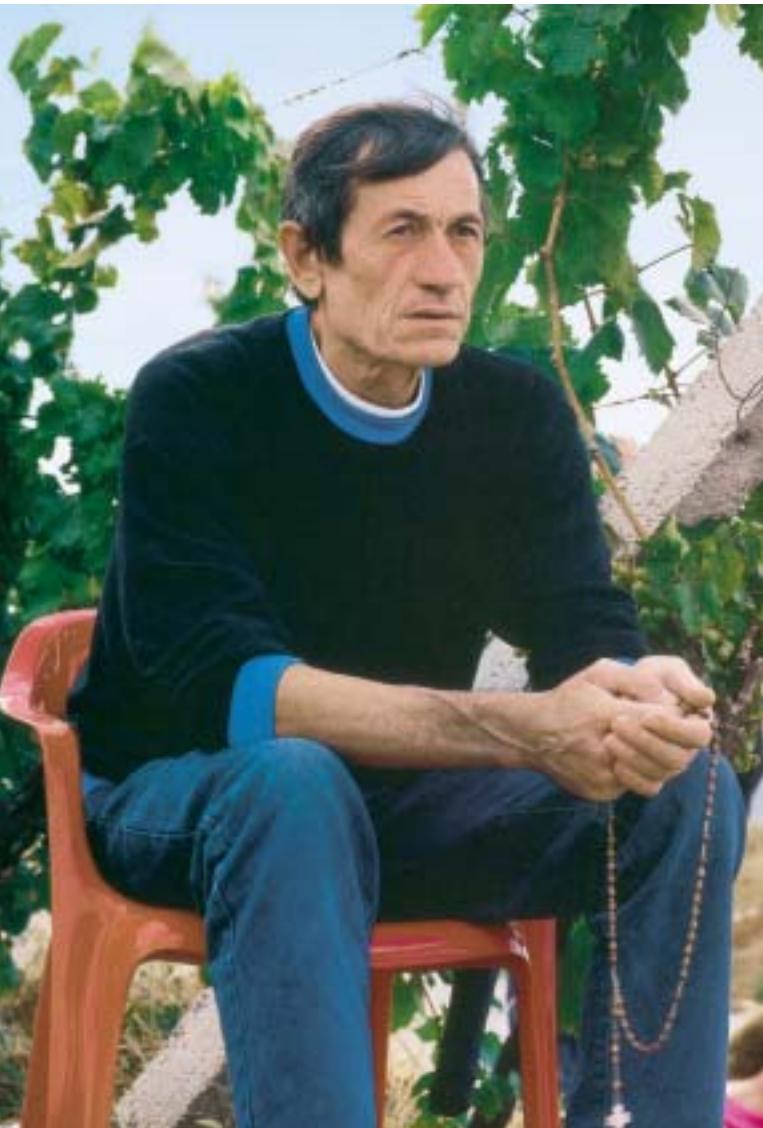
Mnogi nas sveci oduševljavaju svojim kreposnim životom, svojim izgrađenim duhovnim životom. Kad se pomalo i zavidno pitamo: *Kako im je to uspjelo?*

Iz njihovih životopisa doznajemo da im je u tom uspjehu uvelike pomoglo njihovo držanje reda – dnevnog reda. Disciplinirano su se držali rasporeda: ustajanje, molitva, rad, odmor, susret s

ljudima i počinak. Sva događanja u svoje dnevnome rasporedu posvećivali su Bogu i kroz njih posvećivali sebe. Predano su se trudili da sve to bude njihov izraz ljubavi prema Bogu. A Bog ih je svojom ljubavlju preobražavao u znakove svoje ljubavi na zemlji. I svi mi, koji po sakramantu krštenja pripadamo Kristu, pozvani smo na krepstan i svet život. Sluge Božji, blaženici i sveci u to-

me nam uvijek mogu poslužiti kao uzori, poticaji i ohrabrenje da i mi možemo uspjeti.

Sluga Božji fra Ante Antić bio je čovjek, redovnik, svećenik reda i discipline. Vrlo rano je, još kao redovnički i svećenički kandidat, poslušno prihvatio i revno se držao starog i prokušanog savjeta svojih učitelja kreposnog života: „Čuvaj red i red će tebe čuvati!“ Poslije, kad je i sam postao odgojiteljem svećeničkih kandidata, duhovnim voditeljem svećenika i vjernika koji su težili izgrađenjem i kreposnjem životu, Antić savjetuje: „U svemu budi odmijeren, discipliniran, skladan i uredan“. AP I/30,3; (*AP je kratica za Antićeva pisma) „Preko dana drži se dnevnog reda, da imaš vremena za propovijedi, za obavljanje svojih dužnosti i posla, bilo u kući, bilo u crkvi. (...) Što ne

možeš dospjeti, nadopunjaj svetom molitvom, trpljenjem i gorljivim nastojanjem oko svetosti i revnosti u službi Božjoj.“ AP I/45,15 „Budi čovjek od discipline, od reda, od dužnosti...“ AP I/45,18

Istina je da su sveci za sve pripadnike Crkve poziv i ohrabrenje da ih naslijedujemo. Istina je i ovo: da bismo to ostvarili, ne moramo zbog toga ostaviti svijet i poći u samostane. I svaki vjernik koji istinski živi vjeru i slijedi svoju ispravnu savjest može izgraditi kreposten i svetački život. Velika pomoć u tome bit će mu svakako ono što su kao prokušano potvrdili sveci: držati se dnevnog reda - molitve, rada i počinka.

Koji je najbolji način življenja koji se svakomu vjerniku može preporučiti?

Nije nimalo komplikiran, privlačan je i izvediv. Znamo ga, samo ga možda ponekad zaboravimo u svojoj zaboravnosti i površnosti. A treba na njega misliti! Evo što nam preporučuje fra Franjo Mišura, bosanski franjevac, dugogodišnji župnik, misionar i duhovnik mladih franjevaca u jednom svom razmišljanju.

„Ponajprije, moramo se pomiriti s time da je prošlost prošla takva da nitko ni minuti ne može vratiti da je opet proživi. Vrijeme istječe, ne vraća se više, prošlost pripada Bogu. Ispovjedimo svoje grijeha i prepustimo se Božjemu milosrđu!

I budućnost nam još ne pripada, nije još došla, ne znamo što će donijeti, vjerojatno će sve biti drugačije nego što mi to sebi zamišljamo. Isus kaže: „Ne briinite se tjeskobno za sutrašnji dan, on će se brinuti za sebe, dosta je svakom danu njegove muke.“ (Mt 6, 34)

Nama pripada samo sadašnji trenutak, današnji dan, naša svakidašnjica.

Sve što činimo neće se nikada izmijeniti, zapečaćeno je za vječnost.

Jutarnji pozdrav Bogu

Ujutro kada počinje dan, treba najprije pozdraviti Boga jutarnjom molitvom. Možemo je izmoliti klečeći pokraj svoje postelje ili stojeći ili sjedeći ili u hodu, ako u hodu možemo biti sabrani. Ako je molimo redovito i od srca, unijet će u nas dobro raspoloženje za cijeli dan. To je pozdrav skromnog i zahvalnog stvorenja svomu Stvoritelju, koji nas gleda sluša i ljubi više od ikoga drugog. Na njega smo upućeni, o njemu ovisimo, on će biti naš sudac i naša nagrada, ali ako ga ovdje na zemlji zanemarimo, možemo ostati bez njega i u vječnosti. Sve je u životu sporedno u usporedbi s Bogom na kojega smo upućeni svojim postojanjem i nagradom sretne blizine u vječnosti.

Što treba biti sadržaj jutarnje molitve?

To je stvar pojedinca, ali mislim da ona nikada ne bi smjela biti bez ovih dviju želja i molbe upućene Bogu.

Prvo, moramo zamoliti Boga za milost da ne počinimo nikakvo zlo, ni sebi ni drugome. Drugo: mi ćemo toga dana nešto misliti, govoriti, raditi i možda trpjjeti. Da ništa od toga ne propadne, pošaljimo to odmah ujutro adresirano na Boga, možda ovim riječima: Bože, sve što god danas budem mislio, govorio, radio i trpio neka bude tebi za ljubav i na slavu i za spasenje duša!

Uz te dvije osnovne molbe možemo zahvaliti Bogu za prošlu noć, preporučiti mu svoju obitelj ili zajednicu u kojoj živimo, možda i sve prijatelje, znance, dobročinitelje pa i neprijatelje, sve one koji su se preporučili našim molitvama, o koje smo se u životu ogriješili.

Sve je to dobro i sve može biti kratko. Bitno je da Bogu govorimo tako kao

da je, kao što i jest, tu, s nama i sluša što mu govorimo. Kad molimo, važno je da se uživimo u Božju prisutnost.

Ujutro doručkujemo, u određeno vrijeme ručamo, vjerovatno uvečer večeramo. Sjetimo se koliko ljudi umire svaki dan, koliko ih je više gladno nego sito, koliko ih pati zbog gladi i zahvaljujmo Bogu za svoje jelo. Što u svijetu ima tako mnogo gladnih nije kriv Boga, jer on je stvorio dovoljno za sve, krivi su ljudi koji ne znaju dijeliti, pomagati i biti solidarni s gladnima i siromasima.

Tijekom dana

Svaki dan idemo na posao, netko u školu. Čovjek mora raditi, to je Božja zapovijed. Kad je Bog stvorio ljude, rekao im je da pokore zemlju, razumije se svojim radom. Kako treba raditi?

Sveta Terezija Avilska priča kako je razmišljala o tome kako ugoditi Bogu i sjetila se da će mu ugoditi ako ispuní svoju dužnost. Bogu ćemo ugoditi ako svoj zadatak, svoj posao, obavimo zdušno, pažljivo, s voljom, onoliko savršeno koliko je to moguće. Što nam u tome može pomoći? To, da svoj posao radimo Bogu za ljubav. Priča kaže da se u srednjem vijeku gradila velika katedrala. Sve je bilo gotovo, samo je još jedan majstor dugo radio nešto na zvonicima. Kad su ga upitali što to tako dugo radi, rekao je da pravi ukrase. Ljudi su se začudili i pitali: *Zašto praviš te ukrase kad se ne vide sa zemlje?* Odgovorio je kratko i ljubazno: „Ne pravim da ih vi vidite, pravim ih za Boga i razgovaram s njim, pitam ga: *Hoćeš li da napravim ovako ili drugačije?*“ Čovjek je radio da razveseli Boga. Možemo ga razveseliti svojim radom kao i molitvom. Molitva ne može zamjeniti rad niti rad molitvu, oni se dopunjaju. U radu se možemo susresti i zagrliti s Bogom.

Živite kao djeca svjetla; plod se svjetla sastoji u svakoj vrsti dobrote (Ef 5,8)

U tijeku dana susrest ćemo se i s ljudima. Ne zaboravimo zapovijed ljubavi. Budimo ljubazni, uslužni, milosrdni, darežljivi, ne osuđujmo, ne lažimo, ne mrzimo.

Možda ćemo u tijeku dana morati i patiti. I patnja ima svoj smisao. Možda nas Bog želi njome opomenuti, možda nas kažnjava privremenom kaznom za neki grijeh, možda želi po našoj patnji spasiti neku dušu. Patnja se može podnijeti s uvjerenjem da nam Bog neće poslati toliko patnje koliko ne možemo podnijeti.

Dobro je da se tijekom dana sjetimo Boga nekom kratkom molitvom. Kažimo sasvim kratko: „Bože, budi volja tvoja!“ ili „Sve na veću slavu Božju!“ ili „Bog moj i sve moje!“ Ili „Isuse Kriste, Sine Božji, smiluj se nama grešnicima!“... Takav kratak uzvik povezat će i nas i ono što radimo s Bogom.

Od običnih dana razlikuju se nedjelja i crkveni blagdani kad ne smijemo raditi teške fizičke poslove i moramo doći u crkvu da zajedno s drugima Ocu nebeskom prinesemo žrtvu Njegova Sina. To ne smijemo podcijeniti.

A uvečer

Sve ima svoj kraj, pa i dan. Treba ga opet završiti molitvom zahvale Bogu za prošli dan i sve dane svoga života. Uz tu molitvu treba pridružiti analizu današnjega dana koji je prošao, koji ćemo vjerojatno zaboraviti, ali s kojim ćemo se još jedanput susresti na pragu vječnosti, kad nam vječni sudac ponovno pokaže sav naš život, možda kao u nekome filmu. Veoma se preporučuje ispit savjesti.

Ako budemo tako ustrajno provodili svoje dane, na pragu vječnosti dočekat će nas vječni sudac riječima: "Dođi, dobri i vjerni slugo, jer si bio u malome vjeran, uđi u radost svoga gospodara!" (Mt 25, 21). A to je smisao našega života."

Priredio: G. U.

*„Uvijek budi svet, veseo,
radostan, što služiš
Gospodinu i u sebi Ga
nosiš. On te posvećuje. U
sebi Ga imaš uvijek!“*

Zagreb, 29. svibnja 1941.
Iz pisma fra Ante Antića
fra Nikoli Gabriću

10 zapovijedi za radost

1. *Svako jutro postojano moli Boga za radost.*
2. *Pokaži mir i osmijeh u neugodnim situacijama.*
3. *Ponavljam u svome srcu: Bog me ljubi i uvijek je tu!*
4. *Stalno nastoj gledati kod ljudi dobru stranu.*
5. *Neumorno odstranjuj žalost od sebe.*
6. *Izbjegavaj jadikovanje i kritiziranje: to najviše obeshrabruje.*
7. *Pristupaj svomu poslu radosna srca.*
8. *Onima koji ti dođu osiguraj dobrohotan prijam.*
9. *Tješi one koji trpe zaboravljajući potpuno sebe.*
10. *Šireći radost oko sebe, sigurno ćeš je i sam posjedovati.*

Maslina

*Maslina čvrsto
ukorijenjena i u zemlju
i u nebo, usklađena s
vjetrom, slika je čovjekova
bića - njegove duše.*

Budući da iz njezina korijena izbijaju uvijek nove mladice, maslina je simbol besmrtnosti, plodonosnosti i izobilja. U tome smislu maslina je i slika Božje providnosti i brižnosti.

Zelena maslina simbol je pravednika kojega je Bog blagoslovio, simbol vjere pravednikove: „*A ja, ko zelena maslina u Domu Božjem, uzdam se u Božju dobrotu dovijeka*“ (Ps 52,10).

Maslina označava Božju mudrost koja otkriva put pravednosti i sreće. Uz to, ona je znak tištine, ustrajnosti i suosjećanja.

Neki vjeruju da je maslina sveto drvo i da je na svakom njezinu listu ispisano Božje ime.

Od vremena kad se golubica, po prestanku potopa vratila Noi u korablj sa svježim maslinovim listom u kljunu, kao znakom mira što ga Bog trajno uspostavlja s čovjekom (Post 8), maslina je općeprihvaćen znak mira.

Kad je Isus ulazio u Jeruzalem, oduševljeno mnoštvo pozdravljalo ga je maslinovim granama. No Isus je znao da je mir slave isprazan mir i da je samo mir predanosti i žrtve istinski mir. Masline

*„A ja, ko zelena maslina u
Domu Božjem, uzdam se u
Božju dobrotu dovijeka“*

(Ps 52,10)

Maslina

*u mojoj duši
raste maslina
pitoma tiba
svim vjetrovima
odolijeva
tek na lahor
spremno zadrhti
ozeleni

i bez riječi
posve blago
neumorno
mudrosti me svojoj uči

mudrosti samoće i sunca
mudrosti zemlje
koja u kamenu sniva
mudrosti ulja
u kojem se sva duša
bez ostanka
daje*

*maslina me strpljiva
uči mojoj duši
uči me
u svemu što se zbiva
s mojom dušom
s lahorom svjetlosti
i u buri
strasti*

Stjepan Lice

na Maslinskoj gori i danas pamte onu noć u kojoj su se lomili svjetovi, pamte Isusovu tjeskobu, ali i punu njegova predanja. I dolikovalo je da samotne i predane masline udome samotnost i predanost Isusovu. Srodnost maslina s Isusom može se iščitati iz Jotamove priče (Suci 9, 8-9) koja govori o tome kako su stabla zamolila maslinu da im bude kraljica. Ona im je odgovorila: „Zar da se svog ulja odrekнем, što je na čast bozima i ljudima, da bih vladala nad drugim drvećem?“

Katolička udruženja Lovret

Zbog svoje plemenitosti i življenja konkretne dobrote Sluga Božji fra Ante Antić nazvan je „Dobrim“. Njegova dobrota je svima nama, osobito onima koji ga žele uzeti kao uzor, svojevrstan poticaj i poziv na dobrotu. Da bismo tom poticaju i pozivu što bolje odgovorili, želimo vidjeti kako to drugi rade i od njih učiti. Stoga smo odlučili u glasilu Sluge Božjega imati, bar neko vrijeme, rubriku: „Učimo dobrotu od Dobroga“. Kada kažemo „od Dobroga“ - onda po najprije mislimo na Krista koji jedini u pravom i punom smislu riječi zasluzuje ime Dobri, koji je najveći uzor dobrote, nenadmašiv učitelj u dobroti, čiji se život može sažeti u jednu lijepu rečenicu: „Prošao je zemljom čineći dobro!“ I brojne svece i Sluge Božje možemo nazvati dobrima i od njih učiti o dobroti. To su oni koji su, inspirirani Kristovom dobrotom, djelatno pokazali da i mi ljudi možemo biti nastavak Isusove dobrote prema njegovoj najmanjoj braći. Zahvaljujući tim i takvim svetačkim uzorima, i u ovo naše doba imamo pojedinaca i udruženja svojim djelatnostima pokazuju da i danas Isus hoda ovom zemljom „čineći dobro.“

U prošlom broju našega glasila *Dobri otac fra Ante Antić* njavili smo predstavljanje Katoličke udruženja Lovret iz Splita. Utemeljitelji ove udruženja našli su inspiraciju za ovu udruženju u čudesnom liku utemeljitelja Franjevačkog reda sv.

Franje Asiškog i u njegovoj karizmi ljubavi prema najmanjoj Isusovoj braći, nad čijom se nevoljom i sam Isus najviše saginjao.

KATOLIČKA UDRUGA LOVRET - za pomoć starijim i nemoćnim osobama djeluje od 1. travnja 1998. godine na području grada Splita i Splitsko-dalmatinske županije. Udruga je osnovana na inicijativu sestara franjevki s Lovreta. Svojim aktivnostima Udruga Lovret nastoji pridonositi kvalitetnjem životu osoba treće životne dobi. Udruga pruža pomoć starijim osobama, bez obzira na to koje su vjere, uvjerenja ili nacionalnosti te razvija kulturu dobrovoljnoga rada.

Djelatnosti udruge su:

- pomoći u kućanstvu – priprava jednostavnih jela, održavanje čistoće i higijene prostora, pranje i glaćanje rublja, nabava namirnica, potrepština, lijekova, tiska;
- pomoći pri održavanju osobne higijene;
- pomoći u održavanju socijalnih veza – razgovori rasterećenja i svladavanja strahova, pomoći pri uspostavljanju

Zgrada centra „Matošić“ u kojem djeluje katolička udruženja „Lovret“

Blagoslov automobila za djelatnosti centra i udruge

- kvalitetnih obiteljskih odnosa, organiziranje susreta s prijateljima, zajednička molitva, organiziranje susreta u kući bolesnika, pomoć pri pisanju pisama, poruka;
- pomoć pri zadovoljavanju osobnih potreba – pratnja k liječniku, u banku, na bogoslužje, na groblje;
 - dostava ručka na kućne adrese starijih i nemoćnih osoba,
 - povremeno organiziranje druženja starijih osoba, obilježavanje blagdana, izleti;
 - organiziranje akcija za prikupljanje sredstava starijim osobama – prodajne izložbe i slično;
 - organiziranje djece i mladih u pomaganju starijim i nemoćnim osobama.

„Sve što želite da ljudi vama čine, činite i vi njima“.

(Mt 7,12)

Zahvaljujući zanesenjacima koji su vodili i još uvijek vode udrugu Lovret, volonterima koji rade u udrizi te velikodušnim donatorima sestrama Milki i Tonki Matošić, dogodilo se čudo u Splitu – izgrađen je Centar za pomoć i njegu „Matošić“.

„Među problemima koji danas često pogadaju starije ljude jedan možda najviše nasrće na osobno dostojanstvo, a to je odbačenost. Razvoj te razmjerno nove pojave nalazi plodno tlo u društvu koje, sve podređujući uspješnosti i umišljajući trajne mladosti, isključuje iz svojih krušgova one koji više nemaju tih sposobnosti.“

Svi smo dužni družiti se sa starima i pomagati im. Već je vrijeme da se djelotvorno promijeni raspoloženje prema starijima i da im se vrati mjesto koje im u ljudskoj zajednici pripada.“

(Iz dokumenta Papinskog vijeća za laike: „Dostojanstvo i poslanje starijih u Crkvi i u svijetu“ - objavljenog 1999., koja je bila Međunarodna godina starijih ljudi)

Adresa udruge:

21 000 SPLIT

Brnik 2

Tel: 021/31 94 70; Fax: 021/37 50 96

E-mail:

katolicka.udruga-lovret@st.t-com.hr

Web: <http://www.stkpula.hr/k.u.lovret>

Ujedinjeni narodi su 1982. godine donijeli odluku da se starijim osobama posveti svjetski dan, i to je svake godine 1. listopada.

Poticajne misli da se odluči biti dobar i činiti dobro

Dobri ljudi čine absolutnu većinu, ali nigdje ne dolaze do izražaja. Mediji ih ne vide. Mediji ih ne čuju. A bolesni, starci, hendikepirani, oni na rubu društva znaju za njih. Poznaju ih jer se oni brinu za njih i čine im život podnošljivim.

Ne dopusti da potreba koju možeš riješiti i dalje postoji. Možda drugi mogu pronaći rješenje. Ako potreba nije rješiva, ostani uz onoga koji je u potrebi i tiho s njim suošćećaj.

Država ostaje uvijek i posvuda odgovorna kad je riječ o brizi za male ljudi i njihovo zbrinjavanje. Ali država je slon koji se ne obazire na vlat trave. Svojim nezgrapnim strukturama i svojom birokracijom država je – unatoč mnogim izvanrednim ljudima koji tu rade – nemoćna pred konkretnim potrebama siromašnih i slabih. Stajati na strani vlati trave! Zaštititi i obraniti nemoćne i dati im novu životnu šansu!

Pođi s njim u sjenu križa i tu potraži smisao trpljenja, da tako pronađeš svijetle trenutke i potrebu učiniš snošljivom.

Rješenja u obliku malih i pokatkad smionih inicijativa, pružajući pomoć uvijek pružiti i prijateljstvo, toplinu i sigurnost!

U tišini činiti tolike stvari o kojima veliki svijet nema pojma! Biti široka, otvorena i tako gostoljubiva srca da u njemu mogu stanovati i ugrijati se svi ljudi!

(misli Phila Bosmansa)

Podite vedri

Podite vedri ulicama ovog grada,
da ne utone u sjene i hlad, u zaborav.

Kraj djece i staraca prolazite sporije,
da osjete kako ih primjećujete,
da ih dotakne život koji se nije umorio
u vama,
da im vaša blizina priopći
kako život nije nepovratno jučer
kako život nije nedohvatno sutra
kako je život danas prisno disanje i
kako je danas,
kako je sada
kako je prisutnost
jedino ime vječnosti.
Podite vedri ulicama ovoga grada,
nemojte biti njegova sjena i hlad,
njegov zaborav.

Stjepan Lice

Sluga Božji fra Ante Antić i Karmel u Đakovačkoj Breznici

Tko su klauzurne karmeličanke?

Karmel je naziv najljepše gore u Izraelu, smještene na obali Sredozemnog mora, u Svetom Pismu poznatije kao simbol plodnosti i ljepote, mjesto susreta s Bogom mnogih starozavjetnih proroka. Među njima posebno mjesto zauzima sv. Ilija kojega karmelski Red štuje kao svoga nadahnitelja. Ilijin duh privukao je u 12. stoljeću nekolicinu pustinjaka koji se nastanjuju na Gori Karmelu, stavljajući se pod Marijinu zaštitu.

U 13. stoljeću, prodorom Saracena u Svetu zemlju, Red se seli na Zapad, gdje silom prilika gubi mnogo od svoje izvornosti. U 16. stoljeću, Ilijin duh budi u sve-toj Tereziji od Isusa želju za obnovom Karmela u njegovu prvotnom obliku te ona, zajedno sa sv. Ivanom od Križa, muškoj i ženskoj grani Reda vraća stil života

čvrsto utemeljen na središnjoj misli Prvotnoga pravila: „Dan i noć razmatrati zakon Gospodnjji, bdijući u molitvi.“ Tako se rađa Red bosonoge braće i sestara Blažene Djevice Marije od Gore Karmela.

Sveta je Terezija život obnovljena ženskog Karmela utemeljila na osobnoj molitvi u samoći, „u traženju društva našega zaručnika Isusa Krista“, koji je onaj dragocjeni biser što ga nalazimo u molitvi i osami te u zajedničkim sestrinskim susretima. Karmel tako predstavlja skladno ujedinjenje duha molitve i samoće, kao i intenzivnog zajedničarskog života.

Kao i ostali redovi u Crkvi, i karmeličanke zavjetuju evanđeoske savjete čistoće, siromaštva i poslušnosti, a sve u skladu s kontemplativnim načinom života, koji je osobit dar Duha i u kojem se molitva i žrtva ujedinjuju u veliku ljubav za Crkvu.

Karmel sv. Josipa u Đakovačkoj Breznici

Poziv karmeličanki bitno je crkveni i apostolski, premda isključuje oblike aktivnog apostolata. Apostolat kojemu se karmeličanka posvećuje posve je kontemplativni.

Sv. Majka Terezija od Isusa ostavila je nama, svojim kćerima, veliku želju da svojom molitvom pomognemo obraćenju grešnika, posve sjedinjene s Kristom Otkupiteljem, darivajući se za Crkvu i svetost svih njezinih članova, osobito svećenika.

*„Samo ona koja više cijeni mjesto u koru i pred tabernakulom nego sve divote svijeta, jedino ona može živjeti u Karmelu i tu pronaći sreću koju joj nisu u stanju dati sve ljepote svijeta.“ sv.
Terezija Benedikta od Križa*

(Edit Stein)

Karmel je sav Marijin! No ne radi se o obožavanju čovjeka, nego o prepoznavanju da je Marija utjelovljenje karmelskog idealja povezanosti s Kristom, najbolji primjer kontemplativnog života u Crkvi. Svoju povezanost s Marijom sestre iskazuju nošenjem škapulara. Osim Marije, Red osobito štuje i sv. Josipa, gledajući u njemu zagovornika i učitelja molitve. Duhovna plodnost Reda očituje se i u mnogobrojnim svecima koje je Karmel podario Crkvi, a među kojima su najpoznatiji naučitelji: sv. Terezija od Isusa, sv. Ivan od Križa i sv. Mala Terezija.

Život neprestane molitve, koja je ideal Karmela, nužno zahtijeva posebne uvjete i za osobu i za zajednicu. Šutnja je prvi uvjet sabranosti. Ona rađa

duševni mir kako bi duša lakše čula kad Gospodin govori. Osama je usko povezana sa samotnjačkim životom u Karmelu. Pravilo svakoj propisuje „odijeljenu celiju“ i, po mogućnosti, samoću u radu. Klauzura je sredstvo odvajanja od svijeta kako bi se postigla nutarnja sloboda, a simbolizira je rešetkasta pregrada u koru i govornicama.

Živeći jednostavnost svakodnevnog života u ozračju radosti koja je plod istinske Božje blizine, svoju posvetu Bogu njegujemo kroz dva sata nutarnje – meditativne molitve, liturgiju časova i Euharistiju - koja je vrhunac i središte života zajednice.

Dva sata dnevnog odmora (rekreacije), daju priliku za sestrinsko druženje i međusobno obogaćivanje.

Po uzoru na Isusa, i mi prihvaćamo obvezu rada u zajednici koji za nas ima karakter služenja, a sve u ozračju molitve i tištine, jer: „Bez molitve Karmel je ništa“ (Leon XIII.). Uz redovite kućanske poslove, bavimo se izradom različitih rukotvorina.

Karmel živi samo od Boga i za Boga, svjedočeći zajedno sa svojom svetom Majkom Terezijom od Isusa: „Tko ima Boga, ima sve! Samo Bog je dosta!“

Pogled na kapelicu iz klauzure

*Karmeličanka, to je duša koja je pogledala Raspetog i poželjela dati sebe kao i On!“
Bl. Elizabeta od Presvetoga Trojstva*

Samostan karmeličanki sv. Josipa u Đakovačkoj Breznici – želja, san ili čudo Sluge Božjega fra Ante Antića

Dana 5. rujna 1943. fra Ante Antić uputio je tadašnjemu đakovačkom biskupu mons. Antunu Akšamoviću pismo ovog sadržaja...

Preuzvišeni Gospodine Biskupe!

Iako Vam lično nisam poznat, ponizno molim Vašu Preuzvišenost da mi dopusti iznijeti jedan prijedlog u interesu slave Božje, duhovne obnove našega naroda i sve većeg posvećenja našega klera.

Naš narod ima svojih velikih grijeha pred licem Božnjim. Oni vapiju i traže dojstojnu zadovoljštinu. Molim Vašu Preuzvišenost da biste tomu pomogli. Kako? Osnivanjem jednog ženskog samostana s papinom klauzurom u Vašoj cijenjenoj biskupiji. Taj bi samostan imao ovu svrhu: točnim i savršenim vršenjem svojih svetih pravila, svojim molitvama i pokorama, zadovoljavati za grijeha našega naroda; ne prestano moliti za posvećenje svećenika i proziti od Božanskog Isusova Srca i Marijina da se dragi Bog smiluje i dade nam mnogo svetaca.

Ostavljam Vašoj očinskoj i pastirskoj skrbi kako bi se to izvelo. Ipak ču biti sloboden pa ču Vašim dopustom i u ovome skromno iznijeti svoje mišljenje. Mislim da bi se za ovu svrhu lako našla kuća. Ali, s obzirom na osobe koje bi se htjele žrtvovati na ovu nakanu, išlo bi teže. Ovdje bi mogli pokušati na dva načina. Prvo: Ijudima Vašega povjerenja, koji drže duhovne vježbe ili vode Marijinu kongregaciju ili koje drugo nabožno društvo, mogli biste preporučiti da nekoliko puta razvijaju ovu temu: naš narod strašno vrijeđa Presveto Srce Isusovo. Treba dati zadovoljštinu. Najbolja je naknada, ako se mi ponudimo i posvetimo preko Prečistog Srca Marijina u ovu nakanu, da ćemo biti žrtva za naš narod, da ćemo prositi Božansko Srce da naši svećenici budu sveti po njegovu primjeru i da nam dade puno svetaca.

Takne li milost koju dušu i ona se osjeti pozvana te se nađe sposobna za ovo djelo, onda biste je mogli poslati u koji dobro uređen strani samostan. Ako dragi Bog primi njezinu žrtvu i ona uspije u svetome zvanju te obavi svetu profesiju, tada se može s još kojom sestrom vratiti u domovinu i započeti u svom samostanu redovnički život sa spomenutom svrhom.

Drugo: kod nas ima samostana - benediktinke, klarise, karmeličanke. Moglo bi se iz ovih samostana pozvati 2-3 sestre da osnuju svoj novi samostan s nevedenom nakanom. Poželjno bi bilo kada bi svaka pokrajina naše domovine imala ovakav jedan sveti samostan.

Mons. Marin Srakić otkriva povezanost Sluge Božjeg fra Ante Antića i Karmela u Đakovačkoj Breznici.

Preuzvišeni, oprostite na mojoj velikoj slobodi prema Vama. Dok ponizno podastirem Vašoj Preuzvišenosti moje skromne želje i prijedloge, iskreno Vam i sinovski obećajem da će svaki dan u svetoj Misi božanskom oficiju i drugim molitvama prošiti da Vam Duh Sveti udijeli svoju božansku snagu i mudrost da izvedete ovo djelo, na posvećenje Vaše biskupije, Vašega svećenstva, a time i cijelog našeg naroda.

Ljubim Vam posvećen prsten, prosim sjeti pastirski blagoslov i Vašoj sam Preuzvišenosti ponizan.

Fra Ante Antić,
magistar bogoslova

S radošću i zadovoljstvom, ovim prilogom u glasilu Sluge Božjega dobrog oca fra Ante Antića možemo sve njegove štovatelje obavijestiti da se njegova molba, želja ili san izražen u ovome pismu đakovačkomu biskupu mons. Akšamoviću ostvario. Možemo reći – dogodilo se čudo!

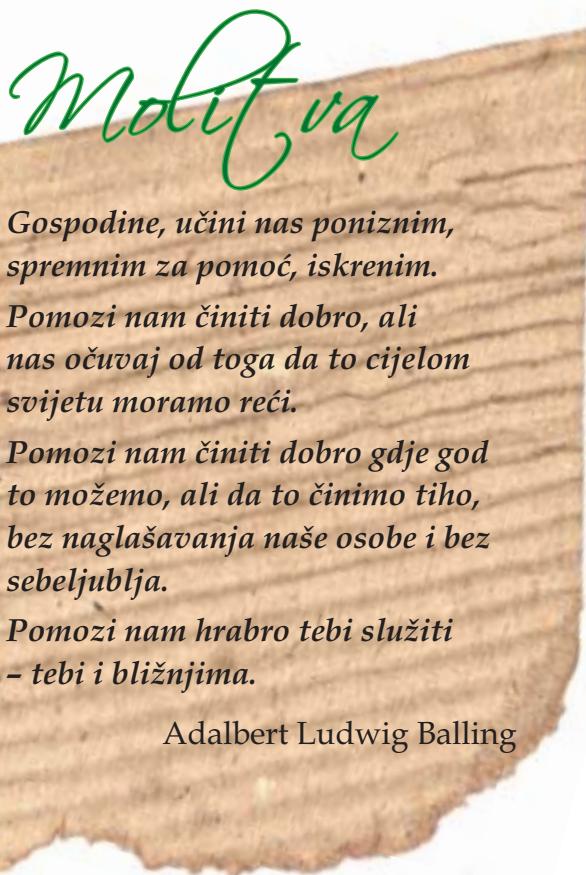
Na blagdan sv. Josipa radnika, 1. svibnja prošle godine, đakovačko-osječki nadbiskup mons. dr. Marin Srakić u pratinji pomoćnoga biskupa mons. Đure Hranića posvetio je dovršenu crkvu u Karmelu sv. Josipa u Đakovačkoj Breznici. Time je nadbiskup ujedno obilježio završetak gradnje samostana bosonogih karmelićanki te je u Karmelu uspostavljena klauzura.

Karmel sv. Josipa prvotno je bio osnovan u Šarengradu, 1988. godine, u samostanu koji su im velikodušno darovali franjevci Hrvatske provincije sv. Ćirila i Metoda. No zbog ratnih prilika nastalih srpskom agresijom na Hrvatsku, 1991. g., sestre su bile prisiljene napustiti samostan i otići najprije kratko u Ilok, pa onda u Đakovo i Remete.

Dana 27. lipnja 1966. g. postavljen je kamen temeljac za gradnju novog samostana u Đakovačkoj Breznici. U još nedovršen samostan, 17. prosinca 2001. godine, uselele su se 22 sestre.

Sad u dovršenom samostanu, u prelijepom tihom zakutku slavonske Hrvatske živi, moli i radi 26 sestara karmelićanki, baš onako kako je to poželio naš pronicavi i dobri fra Ante Antić. On se u nebu ne samo raduje ovom događaju, ovom čudu naše hrvatske vjerničke i redovničke ljubavi prema Bogu, nego i svojim zagovorom bdije da se plam te ljubavi ne ugasi.

G. U.

*Gospodine, učini nas poniznim,
spremnim za pomoć, iskrenim.*

*Pomozi nam činiti dobro, ali
nas očuvaj od toga da to cijelom
svijetu moramo reći.*

*Pomozi nam činiti dobro gdje god
to možemo, ali da to činimo tiho,
bez naglašavanja naše osobe i bez
sebeljublja.*

*Pomozi nam hrabro tebi služiti
– tebi i bližnjima.*

Adalbert Ludwig Balling

Zagreb: fra Ante Antić u emisiji Radio Marije

Dana 20. veljače 2010. godine, u emisiji Radio Marije o hrvatskim budućim blaženicima i svećima, u večernjem terminu uživo, sudjelovao je novi vicepostulator. Slušateljima Radio Marije predstavio je lik Sluge Božjega dobrog Oca Ante Antića i pojedinosti o kauzi za njegovo proglašenje blaženim.

Makarska: Vepric, fra Ante Antić u duhovnoj obnovi svećenika

Na kišnu srijedu, 24. veljače 2010. godine, u hrvatskome Lurdu – Vepricu, održana je korizmena duhovna obnova svećenika Splitsko-makarske nadbiskupije. Središnja tema duhovne obnove, koju je sugerirala Svećenička godina, bila je razmišljati o svećenicima i njihovoj duhovnoj službi u svakodnevnom radu i životu, o evanđeoskome pozivu i vjernosti Božjoj. Vicepostulator u kauzi fra Ante Antića upoznao je nazočne svećenike s likom ovog uzornog redovnika-svećenika, osobito istakнуvši: „Fra

Ante Antić zoran je i uzoran primjer svećeničke osobnosti i duhovnosti, poticajan za sve one koji u svom životu ulažu duhovne napore slijedeći osnovni Antićev duhovni princip – Bogu prvo, a ljudima pravo mjesto.“

Split - Mertojak

Dva dana duhovne priprave pred svetkovinu zaštitnika župe sv. Josipa, kao i glavno euharistijsko slavlje na Josipovo, 16. ožujka 2010., predvodio je o. vicepostulator. Ovu duhovnu obnovu iskoristio je da vjernike i ove župe upozna sa Slugom Božnjim dobrim o. fra Antonom Antićem.

Zagreb: hodočašće svećenika na grobove bl. Alojzija Stepinca i fra Ante Antića

Glavni događaj zahvalnoga slavlja Svećeničke godine za svećenike koji djeluju u hrvatskome narodu dogodio se 15. travnja 2010. Toga su dana 21 biskup i više od 600 svećenika hodočastili na grobove bl. Alojzija Stepinca i fra Ante Antića.

Zagreb: 45. obljetnica smrti Sluge Božjega

U crkvi Gospe Lurdske, od 1. do 4. ožujka 2010., obilježena je 45. obljetnica smrti Sluge Božjega fra Ante Antića. Trodnevnu duhovnu pripravu za ovo obljetničko slavlje predvodili su: dr. fra Darko Tepert, fra Rozo Brkić i fra Ante Babić. Svečano euharistijsko slavlje 4. ožujka, na dan preminuća Sluge Božjega, predvodio je banjalučki biskup mons. Franjo Komarica. Moto duhovne priprave i obilježavanja ove obljetnice uzet je iz Antićevih pobudnih pisama svećenicima: *Svećenik sam Kristov.*

Zagreb: spomandan bl. Ivana Merza

Na obljetnicu proglašenja blaženim Ivana Merza, 10. svibnja 2010. g., o. vicepostulator predvodio je u 19 sati, u Bazilici Presvetog Srca Isusova, glavno euharistijsko slavlje. Obrazlažući vjernicima "Zašto slavimo blagdane blaženika i svetaca", podsjetio ih je i na Slugu Božjega fra Antu Antića te ih pozvao neka zdušno mole da nas Bog uskoro obdari novim blaženicima u liku o. Antića, ali i drugih...

Zagreb: počelo preseljenje Vicepostulature

Kako je i najavljeno u prošlome broju našega glasila, Uprava Provincije i samostana odlučila je da dosadašnje prostorije Vicepostulature dobiju novu namјenu, da se zajedno s dijelom samostana, u kojem su prije stanovalе časne sestre, preurede u mali studentski dom za siromašne studente. Dana 26. svibnja počelo je preseljenje Vicepostulature.

Imotski: fra Ante Antić u korizmenoj obnovi

Imotska župa odavno njeguje korizmenu duhovnu pripremu župljana za uskrsno slavlje. Pobožnost Križnoga puta i propovijedi svakog korizmenog petka ispune vjerničkim pukom do posljednjeg mjesta skladno i lijepo obnovljenu imotsku crkvu. Tako je bilo i 12. ožujka 2010. O. vicepostulator pozvan je da vjernicima prikaže lik Dobrog oca fra Ante

Antića, što je on i učinio, prikazavši Antića kao istinski dobrog te je pozvao vjernike da, potaknuti korizmenim dobom, učine zaokret prema takvu dobru kakvu ih uči fra Ante Antić.

Tučepi: trodnevnička za svetkovinu sv. Ante i Antićeva

Od 10. do 12. lipnja u staroj i lijepoj crkvi u starim Tučepima, održana je trodnevna duhovna priprema za svetkovinu sv. Ante. Duhovnu pripremu vodio je o. vicepostulator. Jedan dan duhovne pripreme bio je posvećen Slugi Božjem o. fra Antu Antiću, koji je rado iz Makarske dolazio župniku u Tučepe na ispomoć. Taj podatak iz života budućeg hrvatskog blaženika posebno je razveselio vjernike tučepske župe.

Split: Udruga Lovret – učimo dobrotu od Dobroga

O. vicepostulator, kao duhovni asistent Udruge Lovret, održao je 3. svibnja 2010. prigodnu duhovnu obnovu s članovima te udruge, gdje im je po primjeru Sluge Božjeg o. fra Ante Antića pokazao kako se može jednostavno živjeti i ciniti dobro te kako se iz Antićeva primjera to može divno naučiti.

Rijeka/Trsat: 4. rujna - zavjetovanje novaka

U ulozi provincijalova delegata, o. vicepostulator sudjelovao je u slavlju zavjetovanja novaka triju provincija: Presvetog otkupitelja - sa sjedištem u Splitu, sv. Jeronima - sa sjedištem u Zadru i sv. Ćirila i Metoda - sa sjedištem u Zagrebu. Čestitajući zavjetovanicima, o. vicepostulator pozvao ih je da se izgrađuju u franjevačkoj karizmi, „...da ih svijet prepozna (...) u širokom srdačnom franjevačkom osmijehu“. A za uzor im je preporučio Slugu Božjega dobrog fra Antu Antića i predao im za uspomenu njegov životopis.

Bogdanovići (župa Sitno-Perković): sv. Joakim i Ana; sv. Kristofor

Na ova dva blagdana, 26. i 27. lipnja 2010. godine, u Bogdanovićima, u lijepo obnovljenoj crkvi, glavna euharistijska slavlja predvodio je o. vicepostulator. Prigodnu propovijed na sv. Kristofora iskoristio je da vjernicima progovori i o Slugi Božjem fra Anti Antiću. Nekoliko vjernika obradovao je i darovanim životopisima Sl. Božjega.

Vinjani (Imotski): 13. lipnja, blagdan sv. Ante – imendan Sl. B. fra Ante Antića

Glavno euharistijsko slavlje svetkovine predvodio je i propovijedao o. vicepostulator. Govoreći o sv. Anti, velikom Božjem ugodniku, vicepostulator je spomenuo da živimo u nadi da će u bliskoj budućnosti i naš hrvatski narod Bog obdariti blaženikom istog imena. Na posebnom štandu vjernicima su bile ponuđene knjige, brošure, leci i glasilo ovog Sluge Božjega.

Šibenik: duhovna priprema u čast Male Gospe

Duhovnu pripremu za svetkovinu Male Gospe u župi „Gospe vanka grada“ u Šibeniku, 5. – 8. rujna 2010. vodio je o. vicepostulator. Bila je to prigoda da se vjernike Antićeva zavičajnoga kraja podsjeti na njega. Antićevi štovatelji iskoristili su mogućnost i osobno razgovarali s o. vicepostulatorom. O. vicepostulator pohodio je i samostane č. sestara franjevki i milosrdnica. Upoznavši sestre sa stanjem Antićeve kauze, podijelio im je životopise Sluge Božjega.

Canberra/Australija: Hrvatska katolička misija

Nakon Svetе mise zadušnice, 4. listopada 2010., za preminulu sestruru, o. vicepostulator nazočnim je Hrvatima iseljenicima progovorio i o Sl. Božjem dobrom o. Anti Antiću te im podijelio letke s kratkim životopisom i spomen-sličice. Voditelj misije fra Miroslav Mandić pozvao je o. vicepostulatorta da u skrašnje vrijeme održi duhovnu obnovu u misiji.

Vrgorac: duhovna priprema za svetkovinu Gospe od Zdravlja

U dane 19., 20. i 21. studenoga o. vicepostulator sudjelovao je u duhovnoj pripremi i slavlju svetkovine Gospe od Zdravlja u Vrgorcu. I ovu duhovnu pripravu iskoristio je da vjernici ovoga kraja još nešto više doznaju od Sluzi Božjem fra Anti Antiću. Vrgorački župnik te župnik susjedne župe Staševica dobili su životopise Sluge Božjega da ih mogu darivati župljanima.

Zagreb: Zahvalnica Vicepostulaturi

Zaklada „Čujem, vjerujem, vidim“ dodijelila je 3. prosinca 2010. godine Vicepostulaturi „Zahvalnicu“ za doprinos u radu Zaklade „Čujem, vjerujem, vidim“, koja pomaže mladim osobama i studentima s invaliditetom u edukaciji i omogućavanju pristupa literaturi slijepim osobama.

Križevci: III. dani hrvatskih blaženika i svetaca

I ove su godine, u organizaciji Udruge za promicanje znamenitih Križevčana „Dr Stjepan Kranjčić“ i drugih suorganizatora, upriličeni treći po redu „Dani hrvatskih blaženika i svetaca“.

Na svečanom otvaranju „Dana...“ sudjelovao je i o. vicepostulator. Dani su počeli svećanim euharistijskim slavlјem, u posve ispunjenoj župnoj crkvi sv. Ane, koje je predvodio zadarski nadbiskup mons. Želimir Puljić. Zatim je

u Galeriji gradskoga muzeja Križevaca uslijedilo otvaranje prigodne izložbe vitraja akademskoga slikara Branimira Dorotića. U izložbi nazvanoj znakovitim nazivom „Slava zasja svemu rodu našemu“ prikazano je 12 vitraja hrvatskih svetaca, blaženika i Slugu Božjih. Među njima bio je i vitraj našega Dobrog o. Antića. Još jedno novo, uspjelo i vrijedno umjetničko djelo iz kojega se iščitava duhovni sklad našega kandidata za Božji oltar.

Zagreb: 40. obljetnica prijenosa tijela Sl. Božjega fra Ante Antića

Uoči ove obljetnice, 14. prosinca 2010. godine, za vrijeme večernjeg euharistijskog slavlja, umjesto propovijedi, skupina vjeroučenika predvođena akademskim glumcem Tomislavom Martićem, izvela je predbožićnu meditaciju autora o. vicepostulatora: „Svetlo nade ne smije umrijeti“. U meditaciji se Sl. Božjega fra Antu Antića prikazalo kao čovjeka nade, življene nade, nade što je zasjala svijetu rođenjem Krista Sapsitelja. Obdaren tom nadom, on je mogao mnoge koji su slomljeni očajem i beznađem podizati i upravljati na pravi put.

Euharistijsko slavlje 15. prosinca, na obljetnicu prijenosa tijela, predvodio je o. vicepostulator, a pjevanjem ga je uzveličao zbor „Dobri o. Ante Antić“.

Zagreb: učenici O. Š. Jurja Habdelića iz Velike Gorice pohodili grob Sluge Božjega

Učenici 4. razreda O. Š. Jurja Habdelića i učenička liturgijska skupina 3. veljače 2011. pohodili su u pratnji vjero- učiteljice gđe. N. Fiolić grob Sluge Božjega dobrog fra Ante Antića. Dočekao ih je vicepostulator, odveo ih najprije do groba Sl. Božjega, zatim su pošli u vjeronaučnu dvoranu. Uz malo osvježenje vicepsotulator im je ispričao život fra Ante Antića. Bilo je i zanimljivih pitanja iz vjeronauka. Pravi odgovori bili su nagrađeni životopisima budućega blaženika. Potom su mali hodočasnici pohodili fra Antinu sobu i kapelicu Majke Božje Lurdske. Svojim ponašanjem i zanimanjem zaslu-

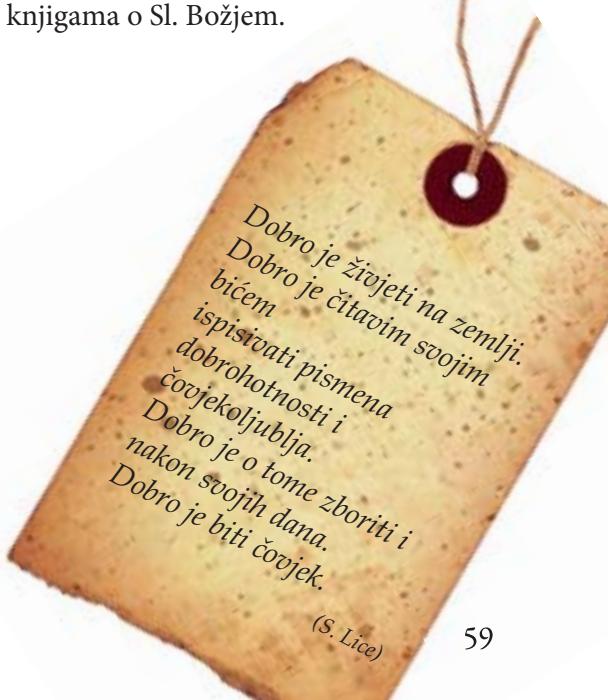
žili su čistu „peticu“ iz vjeronauka. Obe- ciali su da će poslati i druge učenike.

Rim: Generalna postulatura

Dana 10. studenoga 2010. godine, Generalna postulatura Reda manje braće prosljedila je Vicepostulaturi Sluge Božjeg oca Ante Antića obavijest Kongregacije za proglašenje svetih. Prema otpisu Kongregacije, temeljenom na prosudbi liječničke komisije koja je obrađivala pred- met kauze o čudu u procesu beatifikacije Sluge Božjega, podastrti predmet ozdravljenja ne zadovoljava potrebne uvjete za valjanu i sigurnu prosudbu o neobja- šnjivosti ozdravljenja, što je preduvjet za priznanje čuda. Vicepostulaturi se, stoga, predlaže da Generalnoj postulaturi uputi na razmatranje neko od ozdravljenja za koje je prikupljena dostačna liječnička do- dokumentacija na temelju koje bi se moglo utvrditi medicinsku neobjašnjivost oz- dravljenja. Generalna postulatura i Kon- gregacija za proglašenje svetih daju svu potporu nastavku rada u procesu beatifi- kacije Sluge Božjeg oca Ante Antića.

Imotski: susret župnika samostanskog okružja

Na susretu svećenika samostanskog okružja, 24. studenoga 2010., našao se i o. vicepostulator. Nazočnim svećenicima iznio je trenutno stanje Antićeve kauze. Donatorima Vicepostulature uzvratio je knjigama o Sl. Božjem.

Zagreb: završeno opremanje nove Vicepostulature

Nakon višemjesečnih, zbog recesije, usporenih radova na pre seljenju i opremanju Vicepostulature, nova Vicepostulatura s po četkom ožujka ove godine može početi s radom. Nalazi se na drugom katu dvorišne zgrade uz crkvu. Osim male konferencijske dvorane za sudište i razne komisije, ima uredsku prostoriju, pi smohranu za sve ono što je vezano uz postupak proglašenja bla ženim Sluge Božjeg te ostavu za knjige i sl. Vicepostulatura je opremljena i tehničkim pomaga lima potrebnima za rad jedne tak ve ustanove. Za velikodušnu pot poru opremanja vicepostulature dugujemo zahvalnost i stavljamo u zagovor Sl. Božjega „Bilježnički ured Rotim“ iz Zagreba.

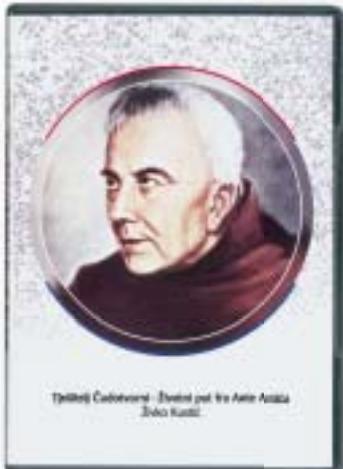
Ured nove vicepostulature nalazi se na drugom katu

Štovatelji Sluge Božjeg dobrog oca Antića i na Facebooku

Na popularnoj društvenoj mreži, na Facebooku, č. s. Imakulata Malinka pokrenula je profil pod nazivom „Štovatelji fra Ante Antića“, gdje se okupljaju svi oni koji žele zahvaliti Bogu za milosti koje su po Antićevu zagovoru primili. Svakodnevno je sve više vjernika koji se javljaju i na toj stranici svjedoče o svome duhovnom doživljaju dobrog oca Antića, kao i o milostima koje su primili utječući se njegovoj karizmi.

„Tješitelj Čudotvorni – životni put fra Ante Antića“

U nakladi Zasluge „Čujem, vjerujem, vidim“ iz Zagreba, Vicepostulature Sluge Božjeg oca Ante Antića, izašlo je zvučno izdanje „Tješitelj Čudotvorni – životni put fra Ante Antića“. Autor je knjige, prema kojoj je snimljeno zvučno izdanje na CD-u (u mp3 formatu), don Živko Kusić.

Knjiga predstavlja popularno-publicistički životopis sluge Božjeg oca Ante Antića. Ova zvučna knjiga namijenjena je ponajprije slijepim osobama koje ne mogu čitati, a imaju dobar sluh, ali i svima onima kojima je slušanje draže i lakše od čitanja.

Kupnjom ove zvučne knjige, kao i drugih sličnih izdanja Zasluge „Čujem, vjerujem, vidim“, podržavamo daljnji rad Zasluge i objavljanje novih knjiga duhovnog sadržaja za potrebe slijepih i za potrebe mlađih ljudi s invaliditetom i njihovo školovanje. Zvučni životopis može se kupiti u Vicepostulaturi te u nekoliko katoličkih knjižara diljem Hrvatske. Cijena je 50 kuna.

Prva knjiga o životu svih Slugu i službenica Božjih u Hrvata

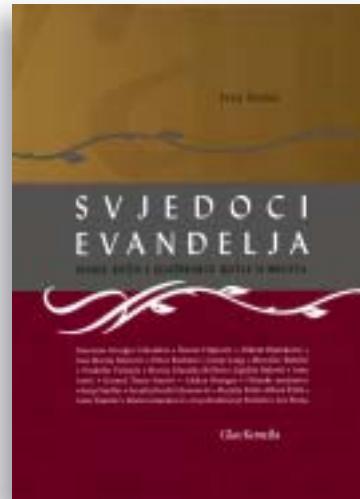
Knjiga „Svjedoci evanđelja, Sluge Božji i službenice Božje u Hrvata“ - autora dr. fra Ivana Damiša - objavljena je u nakladi Glasa Koncila. Riječ je o prvoj knjizi u kojoj su sakupljeni podaci o životu, radu i svetosti svih slugu i službenica Božjih u Hrvata.

Knjiga na 416 stranica donosi popis i životopise 26 slugu i službenica Božjih u Hrvata prema datumu pokretanja kauze. Vremenski gledano, obuhvaćeno je razdoblje od početka 19. stoljeća do kraja 2009. godine.

U knjizi su prikazane samo osobe koje su umrle na glasu svetosti i za koje je mjesni biskup na razini biskupije otvorio kazu ili kanonski postupak (iako u Hrvata ima mnogo ljudi koji koji su poznati kao ugodnici i ugodnice Božje, za njih još nije otvoren kanonski postupak).

Uvodno poglavje govori o pojmu svetosti, postupku proglašenja svetim te donosi pojmovnik osnovnih pojmoveva u vezi s time. Životopis svakoga Sluge Božjeg i službenice Božje uz bogate ilustracije sadržava i molitvu (ili više njih), izbor iz literature te podatke o (vice)postulatrama.

Sluge Božji i službenice Božje u Hrvata: Giacoma Giorgia Colombis, Šimun Filipović, Nikola Bijanković, Ana Marija Marović, Petar Barbarić, Josip Lang, Miroslav Bulešić, Vendelin Vošnjak, Marija Klaudija Böllein, Egidije Bulešić, Dobri otac fra Ante Antić, Gerard Tomo Stantić, Alekса Benigar, Drinske mučenice, Josip Stadler, Serafin Kodić Glasnović, Alojzije Palić, Klara Žižić, Ante Tomičić, Marica Stanjković, Ivan Bonifacije Pavletić, Ivo Peran.

Preporuke i zahvale

(Izbor iz prispjele pošte i Spomen knjige)

Dragi naš nebeski Zagovorniče,
Dobri oče Antiću, izmoli nam SVE
BLAGOSLOVE u našim potrebama.
Hvala Ti za pomoć koju u svojim živo-
tim osjećamo.

Zahvalna obitelj B. iz Splita

*** *** ***

Predobri oče Antiću!

Divno je živjeti uz Tebe jer si tu. Po-
stao si odavno članom naše obitelji. Za
Tvoja dobročinstva zahvalni smo, cijela
obitelj, dok budemo živi. Hvala Ti za
Tvoje veliko srce! U ovim trenucima,
kad smo ponovno u novoj kušnji hoćemo
li sve izdržati, mi vjerujemo u tvoju ljubav
i odanost. Sačuvaj nam našega Mira,
ti sve znaš i ne treba puno pisati... Teško
nam je, ali križ nosimo s Tvojim imenom
na usnama moleći da sve završi dobro.
Usliši naše molitve. Ti si odavno naš
svetac i čudotvorac, a sve drugo su for-
malnosti.

*Uvijek zahvalna i uvijek s Tobom,
obitelj A. iz Splita.*

*** *** ***

Molila sam fra Antu Antića da po-
mogne mom ocu Anti koji je u 56. godini
ostao bez posla u tuđini. Nakon samo
pet dana molitava, vapaj i tuga su
uslišane i moj otac radi. Postao je zado-
voljniji životom. U tih pet dana posta i
molitve uvidjela sam moć fra Ante
Antića i na svemu tome zahvalujem.
Neka nas zagovor fra Ante Antića i dalje

prati i čuva! Sve to što se zbilo djelo je
fra Ante Antića i hvala mu!

G. R.

*** *** ***

Poštovani,

već se nekoliko godina molim i utje-
čem Slugi Božjem Anti Antiću. Zbog
zahvalnosti i poštovanja koje osjećam
zbog dobivene milosti po zagovoru Oca
Ante Antića, želim to javiti ovim pismom.
Moleći se ovom Slugi Božjem sh-
vatila sam kako se pre malo utječem oni-
ma koji nas kod Boga mogu zagovarati.
Također je ispunjenjem mojih molitvi u
moje srce ušla velika ljubav, utjeha i ra-
dost! (Molila sam trodnevnicu da upi-
šem željeni fakultet te trodnevnicu za
ozdravljenje jednog mog prijatelja – obje
su molitve uslišane.)

Hvala, velika hvala Slugi Božjem,
Ocu Anti Antiću!

Pozdrav iz Šibenika!

*** *** ***

Dragi oče Ante!

Ja sam siromašno i grešno dijete.
Htjela bih biti bolja – sretnija. Zato Te
molim, moli za mene i sve one koje no-
sim u srcu. Hvala što si ljubio Isusa, iz-
moli to i meni.

Voli Te Anka.

Dragi moj Antiću!

Hvala Ti na svemu što mi daješ, molim Te i dalje budi uza me svakodnevno da mi pokažeš pravi put. HVALA za sve, čuvaj moje najmilije, daruj im dobro zdravlje i dug život. „Sada spoznajem da uzalud ne moli onaj tko se Antiću obraća!“

Hvala!

*** *** ***

Dobri oče Antiću, hvala Ti za moje obraćenje. To je najveće čudo Božje. Kada čovjek spozna sebe. Sve svoje slabosti i grijeha. Tada su svi bolji od mene i ne mogu više nikoga suditi. Hvala za novo rođenje od Duha i vode. Uistinu, tek je tada čovjek spašen, jer ne živim više ja, nego Krist živi u meni.

V. B.

*** *** ***

Hvala Ti, dobri oče Antiću, što čuvaš moju obitelj i pomažeš naći izgubljene stvari, hvala Ti što nam je bolje u zdravlju. Zahvaljujem Bogu što mi je ozdravio uho. Bogu hvala!

Isuse, mi te volimo!

Antiću, Ti si za nas već sada svetac!

Obitelj K.

*** *** ***

Dobri oče Antiću, molim Te da pomogneš mom djedu da ozdravi, da se vrati iz bolnice. Molim Te, daj da pozovi još malo i da mu bude lijepo s nama. Ali ako je Kristova volja da dode Njemu, molim Te da mu gore bude lijepo. Da slavi Krista u sve vijeke vjekova.

F. Ž.

*** *** ***

Dragi oče, molim Te za zdravlje, mir i ljubav u mojoj obitelji. Želim slijediti Tvoj put i tako stići do našega Gospodina. Slava mu...

*** *** ***

Na putu u vječnu domovinu neka nas Tvoj dobri i sveti lik prati, bdiće nad nama – mole Te – dobri naš oče Ante, putujući „prosjaci lijepoga, dobrega...“

s. M.

*** *** ***

Dobri oče Ante, hvala Ti!

Moli za našu provinciju.

Ja sam sada bolesna, nadam se Tvojem zagovoru.

s. A. S.

*** *** ***

Dobri oče Ante, pokaži nam kojim putem nam je krenuti... i ne zaboravi u svome svakodnevnome druženju s Kristom spomenuti mu i moju obitelj.

Hvala Ti na putu što si nam ga pokazao.

Ivana

*** *** ***

Poštovani,

moja je kći prije godinu dana diplomirala sociologiju i povijest. S obzirom na nepraktičnost završenog studija u ovo krizno doba, mogućnost dobivanja posla bila je ravna nuli. Prijatelji koje sam molila da pomognu uglavnom se se oglušili na moje molbe ili su me uvjerali da imam nerealna očekivanja. Slučajno sam dobila svetu sličicu oca Antića i Njemu povjerila svoje molbe. Ubrzo je kći dobila posao i neizmјerno je zadovoljna. Ovim pismom želim potvrditi milost koju sam dobila po zagovoru Sluge Božjeg oca Ante Antića te se toplo nadam da će ovaj dobri i Bogu predan svećenik biti proglašen blaženim.

Srdačno Vas pozdravljam,
D. L.

*** *** ***

Vjernica Marija Šibist iz Zagreba koja se desetljećima utječe zagovoru oca Antića i Gospe Lurdske, kao zahvalu za sve milosti i blagoslove koje je dobila, poslala nam je svoje dvije duže pjesme. Prenosimo dio pjesme „Majci Svete krunice“:

MAJKO SVETE KRUNICE,
MI KRUNICU MOLIMO
I OD SRCA, MAJKO,
MI TEBE VOLIMO.
U KRUNICI, MAJKO,
MI VIDIMO SPAS,
NAJLJEPŠE JE KRUNICU
MOLITI NAGLAS.
KAD KRUNICU MOLIMO,
S ISUSOM I S TOBOM
MI GOVORIMO.
(...)
HVALA TI, MAJKO,
ŠTO SI NAM JE DALA,
ZA TU DRAGU MOLITVU
NEK JE TEBI HVALA.
ZRNO JEDNO ZA DRUGIM
SVE SE REDOM NIŽE,
PA KRUNICA TEBI
SVE DO NEBA STIŽE.
KRUNICA JE LIJEPA
KAO VIJENAC RUŽA,
U ŽIVOTU ONA NAM
SVU SIGURNOST PRUŽA.

Važno!

Vjernici koji na zagovor Sluge Božjeg o. fra Ante Antića budu uslišani, tj. dobiju tjelesno ili duhovno ozdravljenje ili koju osobitu milost, neka pronađu izraz za to, čitljivo napišu i dostavite na adresu Vicepostulature. U slučajevima da se radi o doista izvanrednim djelima, rado ćemo u Vicepostulaturi s tim ljudima podijeliti radost uslišanja i zahvale te porazgovarati o korisnosti toga milosnoga događaja u dalnjem procesu kanonizacije Sluge Božjega fra Ante Antića.

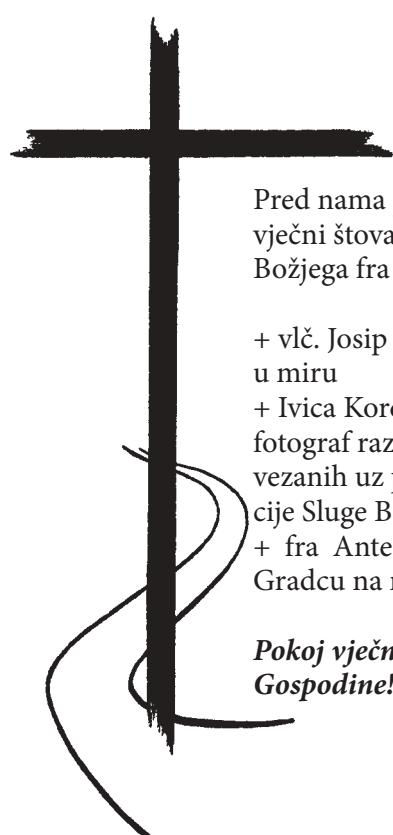
U pismu svakako navedite želite li (ili ne želite) da vaše pismo, ili dio pisma, budu objavljeni u glasili Sluge Božjega.

Kad u našem glasilu *Sluga Božji dobri otac Antić* u pisanju o Slugi Božjem upotrebljavamo riječi kao što su „čudo“, „svetac“, „svetost“ i sl. – to je u duhu crkvenih propisa i jezika i treba ih razumjeti u smislu običnog ljudskog i vjerničkog izražavanja. Konačni sud o nečijoj svetosti i milosnom zagovaranju kod Boga izreći će za to ovlaštene crkvene institucije.

PREPLATE NA GLASILO I MILODARI U FOND VICEPOSTULATURE

Magdalena Hrtica (Dubrovnik) – 100 kn; M. Tadić (Žrnovnica -100 kn, N.N. 50kn; Franjevci St.Johns Park – 900 kn; Blanka Karačić – 200 kn; N.N Kaštela - 40; M.Kujundžić (Berlin) 20 €; Marija ... 50 kn; Blanka Kovačić – 100 kn; Roza Brkušić (Split) – 100 kn; Župni ured Goričan – 200 kn; Darinka Kranjčević (Skrad) – 50 kn; Felice Rojnić (Pula) – 150; S. Kćeri milosrđa (Split) – 100 kn; Viktorija Vičić (Zagreb) 100 kn; Danijela Talajić – 40 kn; Kristina Dučkić – 70 €; Anica Žerjav (Zagreb) – 40 kn; Sestre Milosrdnice (Zlarin) – 80 kn; Marija Čorkalo (Imotski) – 700 kn; Župni ured Vinjani – 300 kn; Župni ured Imotski – 400; Župni ured Proložac – 600 kn; Župni ured Slivno 3000 kn; Zlata Krstulja (Baška) – 100 kn; Obitelj Maroš – 100 kn; M. Kujundžić – 10 €; N.N. (Darda) - 60 kn; Ruža Kalajžić (Baška Voda) -100 kn; Senka Vučak (Cista Velika) – 100 kn; Roko Pešić (Zagreb) – 100; Ratko Glamuzina 500; Grozdanič Branka (kaštel Stari) – 200; Terezija Nemeš (Zagreb) – 300 kn; Franka Eterović – 200 kn; S. Vito-mira Jurič (Zagreb) – 100 kn; Jagoda Grbelja (Brodarica. Šibenik) 30; čs. M. i O. Lovrić – 120; Slavka Petrić (Dubrovnik) – 70; Anka Joković (Split) – 300; S.S. (Brela) – 100 kn; Župni ured Šibenik-Crnica – 200 €; Samostan Benediktinki (Hvar) – 300 kn; Župni ured Ugljane – 1000 kn; M. Tadić – 50 kn; Župni ured Dubrava Šibenik – 100 kn; H.K.M. Rosenheim – 100 €.

Zahvaljujemo svim moliteljima i darovateljima koji svojim molitvama i odricanjima pridonose da naš Sluga Božji o. Ante Antić bude proglašen blaženim.

Pred nama pođoše u život
vječni štovatelji Sluge
Božjega fra Ante Antića:

- + vlč. Josip Frkin, svećenik u miru
- + Ivica Kordić, dugogodišnji fotograf raznih događanja vezanih uz proces beatifikacije Sluge Božjega
- + fra Ante Anić, župnik u Gradcu na moru

*Pokoj vječni daruj im,
Gospodine!*

PROGA JE ČETVRTKA U
MJESECU - U CRKVI MAJKE
BOŽJE LURDSKE –
ANTIĆEV MOLITVENI DAN

VEČERNJIM EUHARISTIJSKIM
SLAVLJEM TE MOLITVAMA
NA GROBU SLUGE BOŽJEGA
MOLIMO ZA NJEGOVU
BEATIFIKACIJU. U OVE
MOLITVE UKLJUČUJEMO I
SVE ONE KOJI TRAŽE
NJEGOV ZAGOVOR.

Riječ urednika	3
45. obljetnica smrti Sluge Božjeg o. Ante Antića	6
Nacionalno hodočašće u Svećeničkoj godini	8
Jesu li nam potrebni svećenici?	12
Svećenik	15
Križ – u Antićevoj školi duhovnosti	17
Križ, žrtva i ljubav	19
Budimo blaženi	21
Sveci u zemlji Hrvata	24
Ljiljan	28
Uskrs – uskrsna čestitka	30
U Isusovoj i Antićevoj školi dobrote	32
Svećenik mora biti prijatelj svima	34
Ni jedna mu se kost neće slomiti	36
Dan jednog vjernika	42
Maslinica	46
Katolička udruga Lovret	48
Poticajne misli da se odluči biti dobar i činiti dobro	50
Sluga Božji fra Ante Antić i Karmel u Đakovačkoj Breznici	51
Iz Vicepostulature	55
Preporuke i zahvale	62

Slika na naslovnoj stranici: Šibenski kanal u kojem je kapelica sv. Ante pred kojom su Antićevi roditelji dali zavjet da će, ako prežive oluju, svoje dijete (sina) darovati Bogu.
Foto: Šime Strikoman

Izdavač: Provincijalat Provincije Presvetog Otkupitelja
Trg Gaje Bulata 3, 21000 Split
Osnivač: Franjevački samostan, Vrbanićeva 35, 10 000 Zagreb
Uređuje: Uredničko vijeće
Glavni i odgovorni urednik: fra Ante Babić
Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 10 000 Zagreb
Telefon: 01/46 60 031
Cijena: 10 kuna; za inozemstvo 4 € ili 8 USD
Novčane priloge za list i milodare slati na račun: 2390001-1100028072 (HPB)
Lektorira: Ana Poklepović Škrmeta
Oblikovanje i grafička priprema: DENONA, Zagreb
Fotografije: Šime Strikoman, Arhiv Vicepostulature
Tisk: DENONA, Zagreb
ISSN 1334-4498

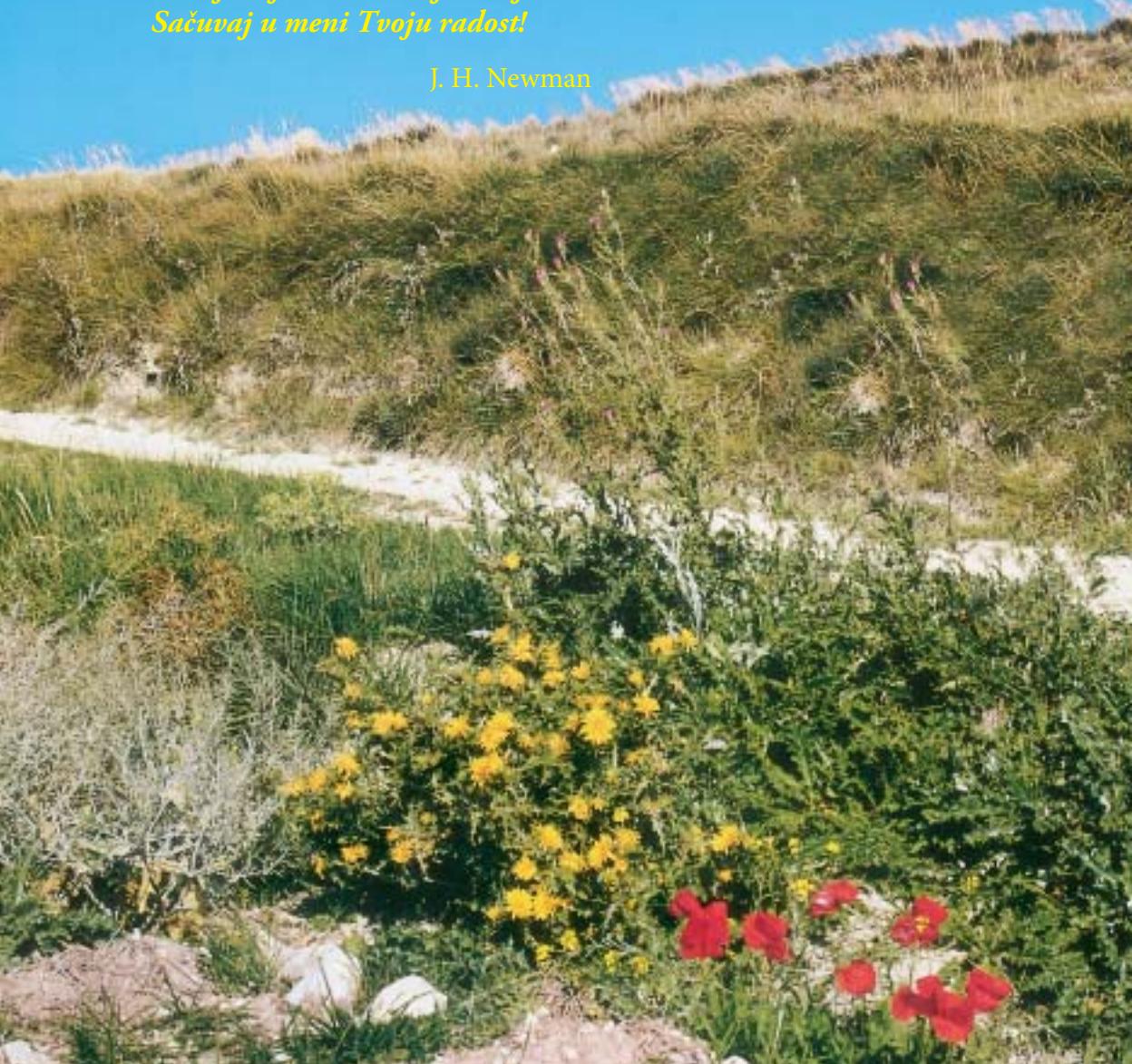
*Sada, Gospodine, izlazim iz Twoga svjetla,
iz Tvoje snage,
u svoju svakidašnjicu.
Želim izvršavati što Ti nalažeš,
s radošću!*

*Želim nositi što Ti dosudiš,
s radošću!*

*Želim Te slijediti kamo god me pozoveš,
s radošću!*

*Obasjavaj me zato svojom svjetlošću!
Sačuvaj u meni Tvoju radost!*

J. H. Newman

Nađeni Bog

*Ne traži Boga mišlju u praznini
U kojoj se mis'o, tamna sjenka gubi.
Uza te Bog je, uvijek u blizini
U stvarima oko tebe, u zvuku i muku.*

*Bog ti je uvijek najbliži od svega:
Diraš ga rukom, gledaš u boji neba;
Bog ti se smiješi iz jednog dragog lica i
plaši te iz svake stvari: nema tajne.*

*Ne pružaj mis'o u praznu daljinu.
Uza te Bog je. Otvori sva čula:
Na tebe svjetlost ljetnog neba ljušti
Bog oko tebe sja treperi, miriše i šušti.*

A. B. Šimić

